

LAS BIBLIOTECAS JUDÍAS Y EL ESTUDIO DE LAS FUENTES SAGRADAS

LOS LIBROS COMO ENERGÍA VITAL DE UN PUEBLO

Rabino Natan Waingortin nwaingor@gmail.com

עם הַסֵּפֵר PUEBLO DEL LIBRO עַם הַסֵּפֵר

La Revelación de Dios al pueblo judío:

- Torá Escrita: Tanaj תְּנֶ"ךְ. Canon bíblico del judaísmo.
  - Es similar al Antiguo Testamento cristiano, aunque diferente en los libros que lo componen y en el orden de los mismos.
- Torá Oral: Talmud תַּלְמוּד. Libro base de la Literatura Rabínica.
  - Compilación de 600 años de enseñanzas y discusiones de los sabios.

¿QUÉ LIBROS ENCONTRAMOS EN UNA BIBLIOTECA JUDÍA?

Sifrei Kodesh סְפְרֵי קֹדֵשׁ - Textos Sagrados:

- Literatura Bíblica (Torá, Tanaj, Mikrá)
- Literatura Rabínica (Mishná, Talmud, Midrash)
- Leyes Judías (Halajá) Normas para la vida ética.
- Filosofía Judía (Majshévet Israel)

Herramientas para el estudio:

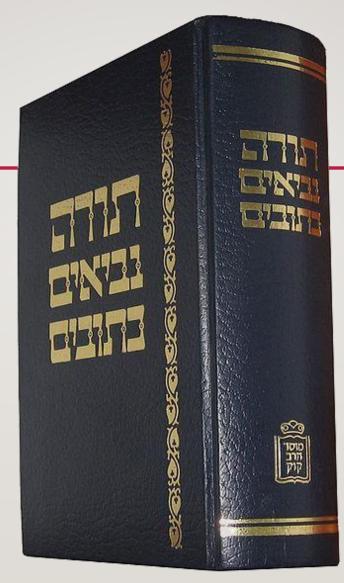
- Diccionarios y enciclopedias
- Historia judía
- Textos de cultura universal y de otras religiones.

LITERATURA BÍBLICA מָקָרָא

LIBROS	DEL	TAN	IAJ

<u>K</u> etuvim בְּים							<u>N</u> eviim בְּיאִים Profetas			<u>T</u> orá ת וֹרָה																
			5 Meguilot			Sifrei Emet		Neviim Ajaronim		Neviim Rishonim																
											12 Menores "Trei Asar"	Clásicos	Yoshua – Josué	<del> -</del> -	בַּמִּלְבָּר	נּיִּקְרָא	ېٰαنر	בְּרֵאשִׁית								
2	ías)										Oshea			ָרָי												
1 y	emí										loel	Ishaiahu -		1	<u>[</u>											
as	(Nee			stés	sət		irim - Cantares		S Amos Isaí	Isaías		m j	- SC	1	1	۔ ب										
Crónicas		nia	er		siast	siast	siast	siast	siast	siast	cior	cior	cior		m - anta		Provervios	almo	Ovadia		al Ci	ouc	Números	Levítico	Éxodo	Sis
C.	jerr			Eclesia	nta	壬	hiri	dol	l ov	Sal	Iona		Shoftim - Jueces	terc	ĺμπ	víti	Éxo	Génesis								
<u>=</u>		Daniel	Ester	1	Lamentaciones	Ruth	Shir HaShirim tar de los Can	iov -	1	Tehilim -	Mijá	Irmiahu - Jeremías	Jueces	Deuteronomio	1	Vaikrá - Le	Shemot -	1								
iam	ıs) y			Kohelet	1			.≌	Mishle		Najum		Shmuel -	1	bar											
Divrei Haiamim Ezra (Esdras) y N		2	Koh	Koh 		Shi Cantar		Σ	ř	Jabakuk		Samuel 2 y 2	Bamidbar	/ail	She	Bereshit										
		zra					Ö				Tzefania	Iejezkel -	1 y 2	eva	Bar			Be								
	Ezra										Jagai		Melajim -													
											Zejaria	Ezequiel	Reyes													
												Malaji		1 y 2												

Tanaj. Biblia Hebrea completa, texto en hebreo.

Rollos de Qumran o del Desierto de Judea (s. Il a.e.c. - 1 e.c.) Textos proto-bíblicos más antiguos que se han encontrado.

משפחות האוימור ל וצברבובף בל משפחות שניסוארכעמאותשנה ויו לדבנים ובנות ווחועברארכע ויחיתרח שבעים נחוקואתהבדיוארהיל תורדת הערח הערח הודיו רואתפרגשרשים אתאברסיאתנחורואת ארכעמאותשנה לרבעם וכנותי שמתיחבו עדפעותרח אביו בארץ מובדתובאור שנהווורדאתרעוווחו ישרים ויקח אבנסונחור אחרי הולידו אתרעו הם נשים שם אשתאברם נשעשנוסומאתיסשנה ויורדבעסובטתי תחרו אבימרכה "ואכי ושלשים שנחניולר את ווחורעו אחרו ש אברסבנו ואת לוטב זהרו ידו אתשרוג שבע בנוואתישריכרתואשת

Codex Leningrad, Tanaj completo más antiguo del mundo (año 1008). Texto con vocales, cantilaciones y notas masoréticas.

500gle

אכן עורא וטעם והוו לבפר לחד כאולו הם או פידמו כאפר היו וים אומרים פיולידו אחד לבסר אחד ו הולר כובר על ידי שניהם ושם נעשה בסרם אחד : ולא יקבושמו. והוא רחוק: ערומים. כם התאר וכן וכבריערומים תפסים זים אותרים בי סלא היו יורעים דרך בניעות להבחק בק טוב לרע ואף על פי ססתה בו דעה בסערום ראה רעה ויכתר כתוהן וטעתו שהרוח ערום בלי תכסה כרתות העין: לקרוא פתו לח נתן בו יכר הרעשר אכלותן הכך ונכנם בו יכר הרעודע תה בין יתבוספו. מבוסתוהוא מהשנים פים נח כצלם ביניהם והאות האחרון כפול כחו טובלרעי והסחם היה ערום. מה ענין זה לכחן היה לו לסמוך ויעם לחדם יתביכן וסקתן הפין בעבור מהו ולאסתו כתנות עור אכר אלה"לוס" והנחט היה ערום. וכפרי העץ אטר בתוך הגן. כי בל העטר . ויהי בטלח פרעה. רשם מלביםם אלא למרך את פפר הכפר - ולרשט אבר אלחם: נאבר ג'וס' בפרי עץ הגןנאכר - לחבינונאכר - זארור נובר ויש מאיזו ככה קפן ה לפון החיות ויפרפו ויהת הכחם בעדרו: יודע אלהום ג' כליט דפופ' בי יודע אלהום כי ביום. אחרי הודיע אלהום - חודע אלבום את אנשי

הכחם עליהם רחה אותם ערומיו ועוסק בחסמים לבין כל (ומתחוה לחסי ערום מכל. לפי שרמתו ובדולתו היהה מפלתו

באשתו ורקיו לכשר אחר: ויהיו שניהם עלומים האדם ואשתו לחלותם ג ולאיתבששו: והגחשהיה ערום פרום מכל ארור מכל מכל הית השדהאשר עשה יהורה י הפבי אמרונו . פתח החר לכם לח אלהים ויאכר אל האשרה אף כי ת כנו מכל ונו וקף אמר אלהים לאתאכלו מכל עץ הגן על פי סראה אותם : ותאמר האשה אל הנהש מפרי

אוכלים משאר פירות הרבה עלה דברים לרבר בחותו הען י לפניה ולאתנש בו-חוסים על הכווי לפיכך באה לירי צירעון הוא מכ

אלתוכף על דבריו י לח מות תמדון. רחפה שר מנגעה בו המר נה כפס פחק מית בטניעה כך חק מיתה ביכילה: כו יודע. כל אותן שוכא את בכי לומכודו מן

הארים הכן אבל וברא את האלחאל העולם : והייהם החשר וייד השנט י ויידינט מלשר ויידינט מוכרו אכינו ב שלמו ותרא האסה. נובריוםלכחם בחתה דבריוםלכחם פיניים כא נהבאולה והאמיכועו שדיק : כיטובהען. להיות כחלהים: וכי תלוח הוא לעינים י כתו שחתר לה ונפקחו וכחמר ניניכם: להסכיל. כמו שחמר

ותתונס לאימה . פלא תמות היא ויחים הוא ניסא אחרת: נס. לרכות בהתה מחיה: ותפקחנה ונו. לענק החכמה דבר

לה יורעי טוב ורעי

חדקל. שתיתיו חדין וקלין י פרת. שתיתיו פרין ורבין ומכרין אתהאדם כום ואשור שריון לא היווכתב המקרא על העתיד: קרמת אשור: למזרחה של אמור: הוא פרתי החשובעל כולם הכזכר על קם ארץ ישראל: ויקחי לקחו ברברים כאים ופתחו ליכנם: לא טובחיותונו. פלא יאמרו פתי רפויות הן הקבה בעליונים יחיד

היא יבירה היא עסייה

ויעם אנהים את חית

הארוני אלא כא

ופירם מהשפו נבראו

מן הרקק לפי שאמר

למעל תן התי כבראו

וכאן אמר תן הארן

כבראו ועוד למדך

כאן מכמצת יכירתן

מיד כו כיום הכיחם

אל האדם לקרות להם

מלחרם: כלחמר

יקרא לו הארם נפס

חיה וגוֹ - סרסהו

ופרסהו כל נפס חיה

אטריקרא לוהארם

מם הוא סמו לשלם ו

ולארם לא מכא כזר בי וסף

כמהביחן הביחן

לפניו כל מין ומין זכר

ויפלה לסיתרדתה. מושיקיה:

מס וכרכרי חנרה קר'סולה

יצירה זו לפון רדוו ערולה יותר

וכבום כתו כי תצור ל החבם מחל

עיר סכבסן תחת ידו החל יניונון

האתורה לתעלה: למוחניאון

ועדורו ו חם בליט ום כי שכות ט בלאים בתורהום ויקרא אדם שכות יוקרא להן שכות בשכת שאו את וחק לו זוב חה ב בתחתום הקלו זובו ראט - ואת כל העדה הקרולו - חרון בני ראובן כבר ישראל - לבני שבעון - לבני גד - לבני בנשה - לאלח עזר כנברו - זכה פור תחלק הארץ. וכל נכיא' וכתובים דכן כל ככנ וסי והאבנים תהיץ. וחבירו והאבנים - בעשה חדש: לא זכה כנגרו להלחם י מיכר מן הארמה •

דיילת הוא היכהליך לפרינתא למיתול חרקל הוא הרילך קרפרת צישור דאחר ונהרארביעאה הואפרת הבסומים ההבר הרביעי הואפרת: מיקח וודבר יי אלהיםית אים ואטרית ויסובים יהוה אלהים את האדם וינחהו בגן־ ערן לעברה ולשמרה: ויצו יהוה י אלהים על הארם לאמר מכל עץ הנן אבל תאבל: ומעץ הדעת טוב ורע לאתאכל כיבור כי ביום אבלב ממנומות המות: ויאמר יהוה אלהים לא טוב היורת האדם לבדו אעשה לו עזר כנגדו: ויצריהוה אלהיסמן הארמהכל חית השדרו האל האדם ואת כל עוף השמים ויבא אל האדם לראותמרה יקרא לווכל אשר יקרא לו האדם נפשחיה הוא שמו: ויקרא הארם שמות לכל הבהמה ולעוף השמים ולכל חיור השרה ולארם לא פעא עזר כנגרו: ויפל יהוה אלהים תררכורה על האדם וישן ויקח אחת ביצלער עיר ויפנר בשרתחתנה: ויבן יהוה אלהיםי ארת הצלעאשר לקחמן האדם לאשהויבאהאל האדם: ויאמר האדם זאת הפעם עצם מעצמי ובשר מבשרי לזאת יקראאשה כי מאיש על כן יעזכ־ לקרוד זאת: איש אתר אביו ואת אמו ורבק

בגינתא דערן למפלחהולטנירה וופקיד יי אלה סעל ארם למיכר מכל אירן גינתא מיכל תיכול : וכאילן דאכלין פירותי חכמין בין שבלבישלא רזיכול מיניה ארי ביוכא דתיכול מיניה מיכרו תמות: ואטר ייאלהים לאתקין דיהויאה בלחודותי אעביר ליה כמר כקיבליה: ובראיי אלהם מן ארעים כל חות בראוותכל עופארשטיאואיתילות ארם לפחזי מה יקרי ליה וכל די הות כרי ליהאדם נפקאחיתאהוא שמיחו וכרא ארם שמחן לכל בעירא ולעופארשמיאולכל חות בראולאום לא אשכח כפך כקבליהו ורכאיי אלחים שינתא על אדם ודמוך ונסיב חדא ם מעילעותי ומלי בסרא החותה: ובשיי אלהים ית עלעים דנסיב סן ארם לאתתים ואייתים לורו ארםו ואסר האדם הראוסנא גרמא מגרמי וביכראטבכרי לדא יתקרי אתתא ארי מבעלה נסיבאר

ומפרשים אמרוכי חרקל הוא הנהר השני השברעל בגראר עם נהר פרת חם כן הכם שלפתם תזרחיים ויאור מברים יוצא מהר הלבוכה רחוק מקו הפום בכר בנבוהראיה ברולו בקין ודענו כי בן שדן תחת הקו המוה שלא יוכף היום ולא יחסר כל יתות השנה ורוקי תוח תמהו איך יתכן זה והראיות בתורות בלו

אבן עורא

לפחת ררותית מערכית ואחר כן ישובררך בפוניתוחין רחיה על פיכון סהוא היהור רק ם מתרצ'החוילה כפי כרכוכי חק לו קבלה וכן עמה בתמפחות

וכמריכות ובחיות ובעופות ו ובאבטם אולי בחלום רחם וכבר טכה בתקפתם כאסר אפרס בתקותו אסכן ל בסצון על חלומותיו אולי עסה כן לכנור הפס בעבור פתרגם חתורה בלפון יפתכל ובנתיבת סלא יאמרו כיים בתורה מצות לא ידעמם והזכי הזהבכבבור כבור הנהר היול מהגן: חהב. אתר הנאון כי הברלח הם האבנים הקטב ענולו היוכאים מהתים מהם דקים ודמה המן ליהם והכתוב אמר על בין המן ברו ואת כי הסהם אבן יד לכנת והיא כחה ואנחכו לא כרע ופי קרמת אסור התיו תחת האקרמה וההכרם בינו וכין קרם כי הא קרמה תחת אל הפתוח בפתח קטן וכן וירד אברם מפרימה כמו הלמפרים והנה קרמת אשור אל מזרח אשור ורבכי מהפסוק הראסון עד לעטות הזכיר הכתוב א אלהים ואחר כן המם הנכבר והטראשתו ומה יקרו רברי שרתוכינו זל שחתרו נקרח עם חלא עלשלם חלא כי לא היח מש כחתקבל זה המס ובפרם ואלה סתות אפרם סוד הסם ואם הוא פמוך אם יצורטי הפם ודעכי תקום הארתה מברת ממכה תרם קרובא בן דאו על כן שבוקובר בית־ ערן כי ים אומרים כי הארמה משפבי אבוהי ואביה וירבק ב היא ארך ישראל והנה סכחו ויהי בנסצם מקדם: הגן.

למון זכר וסקסה וכן חבורו ולאדם גוס בו: ופלגוס רפל אלה תרוכה. ופל עליווסת. ופל בקרב כחנוו: ושוג ב'קבץ בכים בכות והאוחרים כי וא פהת וסי הרדמה ויטן יחולם - החת רחם דאליהו: חסגר כ חם באורית וסי בשר החהב - ניסגריי בעדן: לעברה ולסחרה שב אל הארת' איך יתכן לעכורולסתור תקום ברול ממקום קטן ואחר סחטא והוכיאו לעכור את הארתה

וכבר היה שבר הורמה רק פירום לעברה על הגן סמפריו יאכל ואחר פחשא שב לאכל אתששב הסריה והוא הלחם ושעם לשברה להסקות הגן ולפתרת תכלהחיו שלא יכנסן שם זיטנפותו וים אותרים כי כן פירושו לעבורי מכותו והמכוה לא תטבר: ויכו מלתכווי עם על מכות לא תעם וכן על העבי אכוה אף על פי שהתרתי לך פריען הגן לאת אכל מפריבן הדעואחר שאת מען הרעת

לת תאבל מבטרך למלת נמשו רק הושף לבאר ובן וישנית ויק אהו את הילד או טבעו אפילו משטמתנו וריךריק מנוט בספר סיסור תכאהו וידבר ויק אהו את הילי היל משלמ משטמתנו וריךריק מנוט בספר סיסור תכאהו וורבר ואחד והכה חכם גדול היח בי השם לא פוה לאשר אין לורשוריך רשת טוב ורעביבר אחד לשרו לא ודע הלא וצראה שקרא שמיות לכל הביהוה והשף בשות ולאדת כל אחד והכה חכם גדול היח

ולולי שהיה כן לא הביא השם אתברילותיו ליו לראות מה יקר טעם לא טוב לארם: ועזר. כטעם טובים השנים תן חאחד ביאור כתו ותפתח ותראהו ורבים כתוהו ותלתלכל הבחתה חכמה ורבים כלח ושנם ולארם לא מבא ולנפפו לא מבא כי השם ופה אמר כי הפוף כוצר מהארמה ולמצלה מהמים כי מש מתכומה והתיו כוכף: אחת מכלשתיו. סתי בלשת היו כעכ ותחתיה לפון רבים וכן תחתטעם תחתי ויכן -מהנבין הכברע והכתוב דבר על מחשבתו וכן והאנשי רדפו אחרים או נבנתר שבסר החר הובה בני ויחתר. אז התר זאת השבם מצארי אפה תתורת היור הנח הכשלם סהוא באים ויתכן ססכת דבו ואנפים ושפם יקרא על פסולא פרגם

Mikraot Guedolot מָקְרָאוֹת גָּדוֹלוֹת - "Biblia Rabínica" 2º Edición de Venecia 1525.

interpretaciones de grandes sabios del

אתרו כי ים תותעונם כתו כי בן תות האים העופה זאת ואחרים אתרוכי וכם רגב לרבר: ויקראי טעם איכה פקחון הרבים והלא כן איהכל בלתו

באתתיה ויהון לביסראתר: והוו תרויהון ערטילאן אום

ברתחו ואחני אתרוםהוא סטון

ואיך לא יראו סוף הפרסה כי

איך ילך השטן על נחון ואיך

יאכל עפר ומה טעם לקללת

הוא יפופ רום ורני הפתכפו

לחקור למה קולל הנחם ואם

הית לודעת שלמה או צווה שלא

יפיא האסה ויאמרבקטריה

ניון אחר מהתכרר לנו מאין

רבור רעתכי אם בארם לברו

כנטרך לות כי הנחסגם האתון

לא רברורק מלאך רב במטולם

והסיבפליו רבסתואלבן חפני

ותנה קם רבו שלמה הספרדי

בעל הסירים הסקולים וחכם

גרול היה והפיב על רב פתוחל

כמשמעם והנחם היה מרבר

והוא הולך בקומה זקום' והמם

רעת בלדם פם בווהנה וכבוק

העד כי היה ערום מכל חית

הסרה רק לא כאדה ופירום

ערום חכם פעפרבריו בערמת

והל התמה בעבור היות שרום

אחרי ערותים והם פכי עצתים

כי בילה המות בלטון כתו

על פלפים עיירים ופלפי שירים

להם ועד הם המלחך דבר על

פת אקחטא לנחשחה המלאך

לאיתכן להיות שלוחו של השם

בווכן הוקיפה אמת מכוח שר

יום מותו: והיתם כחלהים.

כתלאכי ותרא האפהי בלבהו

נחמר הען - בעבור פתפכיל

והישר בעיני שהם תרברים

ואתתיה ולא מיחבלמין: וחיויא הוה ערים ככל חות ברא די עבריי אלחים ואמר לאחתא בקושטאארו אמריילא תוכלון טכל אילן גינתא : ואפרת איהתא לחיויא ספירי אילן גינתא ניכול ז ומפירי אילטורי במציעות גינתא איםר יילא היכלון מניה ולא מש מלה תקרבון ביה דילפא תמותון:

ואטר היניאלאתהאלא ממת תמתון: אריגלי קדם ייארו בוכא דתיכלון סיניה ויתפהחן עיניכון והחון ברברבין הכמין בין טבלבישו ותות אתתאארי מב אלנים לכיכל וארי אכר הוא לעינין וכרגג אילני לאסווכלים ביהויסיבת פאיביהואַכלת ויהבת

אף לבעלה עניהואכל: ואתפתרא עיני חרויהון וידעו אַרִי עַרְכִילָאָיןאִינוןותטְיכוּולהון

ים חרות שרפיתאנין ועברו להנון ורזין: ושפעו ית כל מיפרא דיי אלחים בגו אדן גינתא: וכראיי אלחים לאדם ואסר ליהאן אתיואלו ית־

פרותורך בגינת לפנחיופא ואפפר ואין המלאך ממרה פי הפס והפואנים איך מכיו המתם ואת ארם ואתתיה כן קום יי צולהים ויתחבא האדם ואשתו מפני יהורה למים קל פיפרך שפעית בגינת ודתילית

האםה אינות מלם ומעם אף ואמר בסקף קל וחומר סאמר לכם לאתחכלו פר כל בן כלל לא הזכיר הנחם המם הזכם והמראכי לא ירעו גם האמה הוסיפה על תבו המבולה תבעו

ואפקו ערוקם ופי ויתצרו ידוע וכן פק תפרתי עלינגרי והתכקסים מחט

מבוליכי בגין רק עשו צרכם וכאמר אכל ארם מען הרשתידע את ישתוואת ה סני לאמגל ובעבור ען הרשתיקרא כן גם הנער כאמר ידע הטוב והרע

לתאת המשגל: ועץ החיים. מוסף חיים ויתי האדם שנים רבות ואק עלשער שלם ושר והנה כן ועברו לעולם ושב סם שר שלם ורבים אחרים

אים אחרו בפסוק כי ביום אכלך ממנו מות המותכי לא כברא כל מתכוכת תק כאשר מטא בגזר בליו המותורבים ישאלו מה חטא זרש ואלה רברי

רוח אחר לארם ולבהמה מכה יחיה וירגים בשלם הזה וכמו זה כן מות

בר החלק העליון מים לחדם מותר מן הבהמה וכבר הבית החד מרופתי

וה היה סמוך לערב בעת התכופף רוח היום ומצאנו לקול הליכה כמו קולה

תהלך בגן גם הוא אתר מפי ביום אכלך מתכו אלף שנים פררך הררם

ויאטראת קלב שמעתי בגן ואירא לייאל

סכת ז לעינים ד'ב'פהח וכ'קמץ וסי וכי תאוה הוא לעינים · כחמץ לשינים קפץ י כי ראדם רדעובן עניי הצאן ז כי עירכם הם ד' ובת בן:

יראה לעינים יוכחוק האור לעינים פתודן : וידעוו וס' רדעו כי ערכים - וידעו אתה ויתעללו בה-

ידעו כי ארון ייבא אל הבחנה • רדעו כל העם וכל ישראל • וידעו כי כאת אלהעונעשתה • ותפקחנה עיניה וטעם עתה שיחר אכלוהו וגלת לוסור הנחש והנה לא היה חרש

הכתוב ולא לפנין ראייה ממש וכוף המיןר מוכיחי וירשובי ערומים חם. אף מונג עלכן נענם ותפקחכה ורכי אמרוכי ען הרעת ען תאנה בעבור פמכאו הסומא יורע כשהוא ערום אלא מהו וידעו כי ערומים הם מכוה אחת היתה בדים ויתפרו עלה תאכה וחילו היה כן היה הכתוב אות' ויתפרועלה ען הרפתנם רבים אחרו פחטה היה והנכון בעיני פשני ענים הם בתוך גן שרן וחוכם בתין אחר על כל פני הארמה והאחר ען הרשת והוא חליד תי ות המשגל ועלכן ככו הארם

עץ הגן נאכל: ומפרי העץ אשר

בתוך הגן אמר אלהים לארתאכלו

ויאכר הנחש אל האשה לא כות

תמתון: בייודעאלהים כי ביום

אכלכם ממנו ונפקחו עינינם ו

וחרא האשה כי טוב העץ למאכל

להשביל ותקח כפריו ותאכל ותתן

גם לאישה עמה ויאכל: ותפקחנה

עיני שניהם וידעו כי עירמם הכם

אלהים מרתהלך בגן לרוה היום

ארהים בתוך עץ הגן: ויקראירוה

אלהים אל האדם ויאכר לו איכה:

וכי תאוה הואלעינים ונחמד העץ ללייו

ויתפרו עלה תאנרה ויעשו לרכם

חנרת: וישמעו את קול יהוה לים

והייתם כאלהים ידעי טובורע:

במברולאתגעו בופן תכתון:

ונתשיטלו הימנה: עלה תאנה יהו הען שאכלו ממנו ברבר שניקלקלו בו נתקנו אבל שאר העני מנעום מליטול עליהם ומפני מה לא נתפרם הען שאק הקבה חפץ להוכות בריה שלא יכליתוהו ויאמרו זהו שלקה העולם עלידו מדרש רבי תנחומא: וישמעו. יש מדרשי אנדה רבי וכבר סדרום רבותינו על מכונם כבראשית רבה

Contiene el Texto Bíblico acompañado de las

ıudaismo

ונקנה אמר לכולסים בן זובולי אין בן זוב מיד ויפל: מכלשתיו.

מסטריו כיוו ולבלע התמכן זהו פלתרטו סטי פרכופין נברחוו והפנספי

ויסנור מקום החתך: הזר מושן ויםן ויקח . מלא יראה שניה ח חתיכת הבפר פתתמו חחרונו

כבראת והנובוהשליה בחיקסן מלמט וקבר מלמעלה לקכל הולד כחובר

רבאה ד'ב בלאים וב חסרים וכי רבאה אל האדם - רבאה יצחק האחלה חם - כול יתחתן שלכה - רשקד ה על הרעה: ובטר חוס בו: לואת כדסוס לואת יקרא אטה. אף לואת יחרד לבי: יכרא באוס בו:

קירותיו: ויבן את הצלע לאמה . להיות אמה כמו ויצם אותו ברשון לאפור להיות אפור: זאת הפעם - מלמ שבא ארם על כל בחמה וחיה ולא נתקררה דעתו בהם ו לזאת יקרא אשה כיתאים ובו - לשון מפלעל לשון מכאן שכברא השולם בלשון הקרם: עלכן יעזב חים. רוח היקרם אותרתכן לאסור על בני נת העריות:

א ובראשיתן בחוכמא ברא יי:

וכדעת אתקלוס ורמב"ז, דלא כרש"י. ברא יי. בנוסח ד"ר כל שם אלהות

מתורגם כשם אדנות, כבאונקלוס ותי"ר, וכדרך ושיטת כל התרגומים בכל מקום,

שנקראת ראשית וכיד א או נברא העולם ושמ א דו. ד"א בגימטריא שש סדרים

אולם בכ"י של תרגום יונתו מתורגם 'אלקים' כלשוו הכתוב.

בָרָא

ואת

"Links" a la Lit. Rabínica

Siftei Jajamim а Rashi, (com. Praga s. XVII)

RASHI Abraham Ibn (Francia s. XI) Ezra (España s.

XI)

Rashbam (nieto de Rashi)

Daat Zkenim (alumnos de Rashi)

Ramban, Najmánides (España s. XIII)

א בקדמין ברא יי ית שמיא

(א) בראשית. ר"ה לב, סוכה מט. תענים כו, מגילה כא: כב, ב"ה נה,

א (d) בראשית. אמר רבי ינסק", לא היה נריך

ירושלמי כרכות פשע כי ת, מגילה פשח השע. בראשית ברא אלהים וגו'. מגילה ט. תגיבה יב. תמיד לב. ירושלמי תגיגה פשב השח.

השמים

mconn-12/60

את

א א המפרשים מקשים, שלא מצינו שיהא מיוכר בגמרא ובמברש זה המאמר אלא שוה רבי יצחק היה אביו של רש"י ולא היה כל כד גדול בתורה. ובנו

להתחיל את התורה ב אלא מהחדש הזיה לכם ושמות יב ב) שהיא מצוה ראשונה שנצטור בה ישראלי, ומה טעם פתח בבכחשים, משום כח מעשיו הגיד לעמו לחת

יהרשע או ספר שופטים (מנוזי, ראים): ג מדה מאיך כן מילה וגיר הנשה שלא נצטוו בהם אלא יחידים, ובעד כל ישראלן, וכל זפן שלא נצטוו בם כל

(א) בראשית. חכמינו אמרו שהבי"ת נוסף כבי"ת בראשנה (להלן יג ד), כי נמצא ראשנה יסעו (במרבר ב ט). ואילו היה טעמו כו. היה הבי"ת נקמץ בקמץ גדול. ויש אומרים כי בראשית נושא בלי טעם, וטעמם, שלא יעלה על לב שאין ראשית לשמים ולארץ, על כז אמר בראשית. ולפי דעתי שהוא סמוד,

א (א-ב) בראשית ברא אלהים. ימינו המשמלים מי כל דנמי רצומינו ודרשוחיהם כנים ואמיתים. חהו האמור במסכת שכת (סג.) 'הוינא בר חמני סרי שנין ולא ידענא דאין מהרא יולא מידי פשוטו'. ועיתר ההלכום והדרשום יולאין מיסור המהרחות או משינוי הלשון. שנכחב פשוטו של מקרא בלשון שיכולין ללמוד הימנו עיקר הדרשה, כמו אלה חולדות השמים והארץ בהבראם ולהלן כ דן, ודרשו חכמים וב"ר יב ט) 'בחברהם', מחריכות הלשון, שלח היה לריך לכתוב 'בהברחם': שמה אפרש פירושי הראשונים בפסוק זה, להודיע לבני אדם למה לא ראיתי לפרש כמותם. יש מפרשים 'בראשונה' ברא אלהים את השמים ואם הארץ. אי אפשר לומר כן, שהרי המים קדמו, כדכתיב ורום אלהים

א (א) בראשית. לפיכד התחילה התורה בבי"ת, לפי שהעולם דומה לב'. שהוא (מסובך) [מסובכ] משלש רוחותיו ורוח צפונית אינה (ראה ביר ב ד). ובפרשת בא בקרא דלמען תהיה תורת ה' בפיף (שמת יג ט), כתוב שני אלפי״ן, כנגד שני אלפים תורה: בראשית. פירש

כמו בראשית ממלכת יהויקים וירמיה כו א). ואל תתמה איד נסמד

על פועל עבר. והנה כז תחלת דבר ה' בהושע ויאמר ה' אל

להוציא יש מאיז, וכן אם בריאה יברא ה' ובמדבר טו ל). והנה

ויברא אלהים את האדם (פסוק כו), ובורא חשד (ישעיה מה ז),

יש"י כזכות התורה שנקראת ׳ראשית׳, וכן אתה מוצא בזכות שבת וחברית (ו)מילה. ונפקא להו, כי בתיבת ׳בראשית׳, תמצא ׳שבת׳, ׳ברית׳,

א (א-ב) בראשית ברא אלהים. אמר רבי יצחק, לא היה ויש לשאול בה, כי צורד גדול הוא להתחיל התורה צריך להתחיל התורה, אלא מהחדש הזה

לכם (שמות יב ב), שהיא מצוה ראשונה שנצטוו ישראל, ומה טעם פתח ב׳בראשית׳, משום כֹח מעשיו הגיד לעמו וגו׳ (תהלים קיא ו) שאם יאמרו אומות העולם, לסטים אתם שכבשתם לכם ארצות שבעה גוים. הם אומרים להם. כל הארץ של הקדוש ברוד הוא היא. ונתנה לאשר ישר בעיניו. וברצונו נתנה להם, וברצונו נטלה מהם ונתנה לנו. וזו אגדה בלשוז שכתבה רש"י בפירושיו:

ב׳בראשית ברא אלהים׳, כי הוא שורש האמונה, וכל מי שאינו מאמין בזה וחושב שהעולם קדמון, הוא כופר בעיקר, ואין לו תורה כלל:

והתשובה, מפני שמעשה בראשית סוד עמוק. איננו מובו מן המקראות, ולא יודע על בוריו, אלא מפי

הקבלה עד משה רבינו מפי הגבורה. ויודעיו חייביו להסתיר אותו, לכך אמר רבי יצחק שאין להתחלת התורה צורך ב׳בראשית ברא׳, והספור כמה שנברא ביום ראשון ומה נעשה

י"ש עולמות לכל צדיק (עוקצין פינ פייב): בראשית ברא. בגימטריא בראש השנה נברא העולם: בראשית. בגימטריא בתורה יצר, שבשביל התורה

א (א) בראשית. מה שפתח הקב״ה את התורה בבי״ת ולא באל״ף אף על פי שהיא ראשונה לכל האותיות, לומר לד מה בי״ת זו יש לה גדר ומסוכבת היא משלש רוחות מזרח דרום מערב, ופרוצה מצפוז, כד ברא הקב"ה את העולם גדור משלש רוחות אלו ופרוץ לצפונו (כ"ב כה:), ומשם באות רוחות רעות ומזיקות לעולם (פרקי דר"א פ"ג). וכן מצינו ששמו של הקב"ה כתוב באל"ף דל"ת במקרא קל"ד פעמים. כנגד ראשי וסופי (אותיות) תיבות של 'מזרח, דרום, מערב' שעולים כד, לומר שהם סגורים בשמו, שכן קל"ד לשון סגירה כמו קליד"א. אבל צפון אינו בכלל עד שיבוא הקב"ה ולעתידן ויסגירנו בשמו. והניחו פרוץ לדון בו לעתיד עובדי פסילים שיאמר להם תבוא יראתכם אם תוכל לסגור

יונתו בו עוזיאל

א מן אַולַא בּרָא יִי יַת שְׁמַיָּא וְיַת אַרְעַא:

(א) מון אַרַלָּא. מראשית. וכן תרגם על הפסוק ולוולן יג ג) 'אשר היה שם או (א) מון אַרַלָּא.

אהלה בתחלה׳ - מן אולא, וכן בתרגום יונתן על הפסוק (ישעיה מא כי) 'מי הגיד

יאשית אלח. וכתב בפי' יונתו שלדעת התרגום כוונת הפסול להורות סדר

א (א) יש במדרש (פיר אי) שלכך פתח בבי"ת ולא באל"ף, לפי שבי"ת

רוח צפוני כי הוא פתוח, כי שארי רוחות סגורים בשמי. וכשתמנה כל האלפא ביתא תמצא חמש מאות למזרח וכן למערב וכן לדרום, כנגד חמש מאות שנה מהלך שיש על פני רוחב כל אחד ואחד (ראה ילקוט ומז תתעא): בראשית. פירש רש"י אמר רבי יצחק לא היה צריד וכר׳ לפי שהיא מצוה ראשונה שנצטוו ישראל. ואם תאמר הרי שבע מצוות. (מצות) מילה וגיד הנשה קדמו למצות החדש (מצוה ראשונה). אלא יש לומר הא דקרי (לה) בפירוש רש"י למצות החדש מצוה ראשונה, לפי שהיא ראשונה למצוות שנצטוו עליהם ישראל במעמד כולם: פירש רש"י למה פתח בבראשית, טשום כח מעשיו וגו' (חהלים קיא ו). ואם תאמר היאך יכולין הכנענים

א (א) בעזר יוצר אורה. אבאר פירוש התורה. ליחד שמו הנורא: אשר עשאני מראשית. ויעלני והראני ראשית. לעסוה בנועם ראשית. אחחיל לבאר ספר בראשית:

נפתחו השמים ואראה מראות אלהים, בורא קצות הארץ, ואתבונן במה שהורשיתי להתבונן בפתח דברי קדוש,

והעירותי מתורחה של חורה:

ואת הצפוני ארחיק מעליכם, וכן הזהב אשר מצפון יאתה (איוב לז

כי אם בשלש רוחות כצורת הבי"ת הפתוחה לצפון, ונתינתה על ידי משה שפניו כחמה (ב"ב עה). ואולי הטעם שלפי שהיצר הרע המתנגד אל התורה בא מצפון והוא פורץ גדר התורה כמו שנאמר (יואל ב כ)

אלהים את (מסוסים ר. לא), ס"ת אמת, ויברא אלהים את (מסוסים כא. כי), ס"ת אמת. ברא אלהים לעשות ולחלן ב גו, ס"ת אמת. ולכך תיקנו ששה פעמים

א (א) בראשית. בסחילת הזמן, והוא רגע ראשון כלחי מסחלק, שלא היה זמן קודם לו: ברא. עשה אינו, ישנו. וכזה לא יפול זמו כלל: אלהים. הנה מלח 'חלוה' חורה על נלחי, ולוה על השדים שהם מתים כבני חדם כתו שהעידו רבוחינו ז"ל וחגינה נח.). אמר ודברים לב יון לשדים לא אלה. ואמר על האל יחעלה 'אלוה'. כי הוא הנלחי בהחלט. כאמרו ושם פסוח טון ויטש אלוה עשהו. ויאמר עליו אלהים לשון רבים, להורות שהוא לורת כל הצורות

הנלחיות חולתם, כאמרו (ישעיה ו ג) מלא כל הארץ פבודו. כי אין לוולחו מציחות זולת הנחצל ממציחותו, ולח ימצח שום נמצח זולת מציאותו, כאמרו (נחמים ט ו) ואתה מחיה את פלם. ועל כד ההדמות

אומרו בראשית ששיעור המינה היא סמוכה, כמו שתאמר

דבר. הלוא ממנו מולא דבר.

דברים, אם ומים, ומעתה הרי זה חם ושלום נותן יד לפושעים

(תהלים קיט עא) טוב לי כי עניתי למען אלמד חקיף, ואין כאן מקומו

לדבר מזה יותר. ויתכן לפרש עוד על דרך שנאמר (משלי ט א) חַכמות

בנתה ביתה, על כן התחיל חכמת התורה בבי"ת, כי היא גברת הבית

ב אומרו נחחילת סדר הבריחה השמים, ורצוחינו ז"ל (חגינה

ראשית דבר, וכאן חסר הנסמד לה. ומי כאלהינו יודע

יב ב"ר ד ז) פירשו החיבה שהיא מורכבת משני

Baal Haturim (España s. XIII-XIV)

Otras trad.

al arameo

Baal Haturim

(España

Juzkuni

XIII)

(Francia s.

1200-1300)

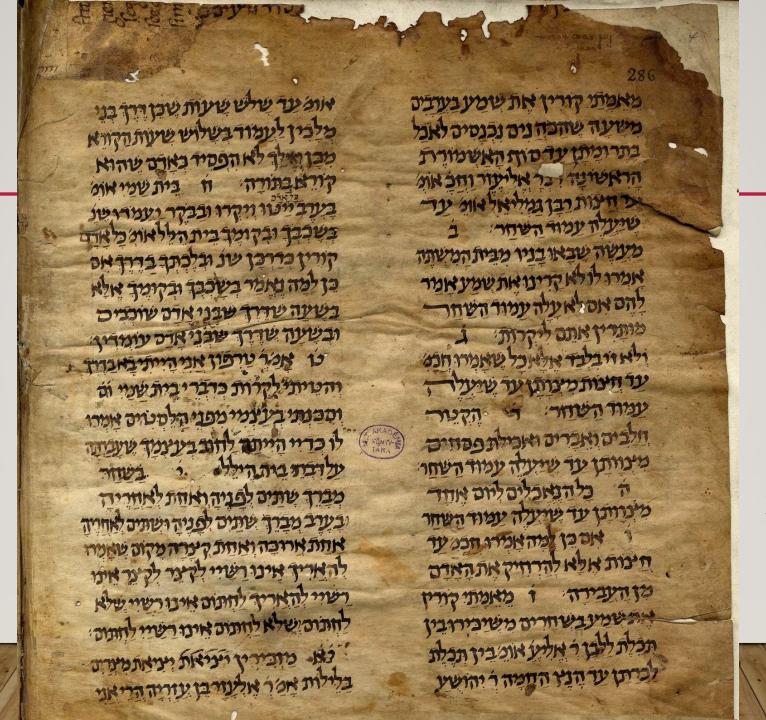
Or Hajaim (Marruecos s.XVIII)

> Kli Yakar (Praga s.

> > Mikraot Guedolot, editorial Oz Vehadar, Jerusalem 2015. En esta página: Bereshit-Génesis 1:1.

LITERATURA RABÍNICA סְפְרוּת חָזְ"ל

- TORÁ ORAL: Transmisión, actualización y desarrollo de la revelación divina. Complemento a la Torá Escrita.
- Compilada por rabinos en numerosos libros:
- MISHNÁ TOSEFTA (Tierra de Israel s. III)
- TALMUD DE BABILONIA (s. VII)
- TALMUD DE JERUSALEM (Tierra de Israel s. V)

Manuscrito de Mishná.

Primera página del "Manuscrito Kaufmann" Siglo X-XI

Links Literatura Labínica

Tosfot Yom Tov →

Mishná. Edición con comentaristas clásicos. Editorial Wagshull,

Jerusalem 1999.

luce or or or or Trout or of or of

פיא א מאימתי קורין. משעה שהכהנים נכנסין פיא א מאימתי קורין את שמע בערבית. תגל לקרל לאכוד בתרומתן. כהנים שנטמאו וטבלו, אין יכולים קאי. דכתיב (דברים ו') ודברת בם וגו' בשכבך ובקומך לאכול בחרומה עד שיעריב שמשן, דהיינו לאת הכוכבים, משם למד שחובה על אדם לחרות שמע בערב ובבחר והם דלא חני משעת לאת הכוכבים, מלחא אגב אורחיה ושאל עכשיו מאימחי זמנו ומדכחיב בשכבר ברישא

הקדים של ערבית. גמ' (ועיין כל"ה סעיף א. חשונת במשנה ד"ו: משעה שהכהנים הרשנ"ח סימן מ"ז. זכו". כתב הרב מברטנורה ועמ"ש פ' נחרח דנגעים מילחא אגב אורחיה המ"ל וכו". הקשו בתוספות תנינא חדא

פרק א א מאימתי קורין את שמע זימנא בנגעים (פרק י"ד משנה ג") העריב שמשו אוכל בחרומה.

הח משמע לן שחם נטמחו הכהנים בעומחה שטהרתן חלויה בקרבן כגון זב ומלורע, אין הכפרה מעכנתן במרומה, דכתיב (מקרא כ"ב) ובא השמש וטהר ואחר יאכל מו הקדשים, ביחת שמשו מעכבתו

מלאכול בחרומה, ואין כפרתו מעכבתו מלאכול בחרומה: וחירצו דרגילות של משנה לאשמועינן בחיצור אף למה

מסכת ברכות

פיא א מאימתי קורין את שמע בערבין וכר. כבר בארנו יאכל מן הקדשים ושהצריכו לומר משעה שהכהגים נכנסין ולא בפתיחת דברינו מה טעם התחיל בזו המסכת ומה אמר מצאת הכוכבים ואע״פ שהעת אחד להועילנו תועלת שהצריכו לדבר על עונת קריאת שמע ערבית קודם שידבר - מתוך דבריו והוא שכהי טמא כשיטבול מותר לו לאכוי על עונת קריאתה שחרית שכו מצינו בתורה בחיובה בשכבר - בתרומה אחר ביאת השמש ואם עדייו הוא מחוסר כפורינ קימם משנתם. ורצה לומר במה שאמר משעה שהכהנים נכנסיו תאמר לא תעלה לו טבילה עד שיקריב הקרבנות הראויים לו לאכול בתרומתו. משעה שיכנסו כהנים טמאים שטבלו לאכול ממחרת והודיענו שמותר לו לאכול תרומה קודם שיקריב בתרומתן וזה לא יהיה אלא אחר כלות היום כאשר אמר אותן הקרבנות שלא הקפיד באכילת התרומה אלא על ביאת הכתוב בכל מי שיטהר מטומאתו ובא השמש וטהר ואחר השמש לא על הבאת הכפרה ואשמורת שם שלישים הלילה

כתב הר"מ ז"ל בהקדמתו לסדר זרעים דהתחיל בסדר זרעים כר ברישל ובתר ויהי בקר. ופריך א"ה ליפתח במתנ" דבקמוך במילי כמו שהביא התייט בשמו בהקומתו) עד לפיכך התחיל מאימתי קורין את דערנית ברישת וליתני הכי בערב תבכך שתים לפניה וכ' לחתייה ובשחר מברך שתים לפניה ואחת לאחריה. ומשני דפחת בערבית במצות זרע הארץ. עכ"ל ז"ל. ריא"ז כתב ראשית חכמה יראת ה". על משום קרלו והדר מפרש דשמרים וליידי דקלו כשסרים פריש מילי דנרפיט צערנין לשון רנים ואמרו שחייב אדם לקרא ק"ש לייחד שמו של הקב"ה ולקבל עליו עול פי׳ הר׳ יונה ז"ל משעה שהכהנים נכנסין לחכול בסרומתן שזהו מלכות שמים ועול תורה והמצות ערב ובוקר שנאמר ובשכבר ובקומר עכ"ל ז"ל. ועי׳ במ"ש בריש מס׳ אבות בשם הרב משה אלשיר ז"ל:

> פיא א מאימתי. כערוך הכיאו בערך מתי, ונראה דגרם ממתי. וכ' שמשו אוכל בתרומה הכיא כפרתו אוכל בהדשים. פי' מע"ש הוא ויש ששונים מאימתי ואלף חוספת כמו אלף דאזרוע זרוע וחרגום - קדשים קלים והיו אוכלין אותו הבעלים בירושלים. ואם נטמא הבעל מתי אימתי. ומאן דגרים מאממי אינו משובח שהוא כמו וכאמתים כגון שנגע בנבילה או בשרץ לריך טבילה ומיד הוא טהור ואוכל על פני הארץ ע"כ. וכחב הרי שלתה שיריליו ז"ל פי הגאון רי ממנו כלא הערב שמש. אבל אם הוא כהן ונטמא לריך טבילה מללים ז"ל מ"ם הראשון אינו עיקר והוא כמו מתי אבא ואראה והערב שמש לאכול בתרומה. ואם נטמא טומאה יותר חמורה כגון פני אלהים. מתי אעשה גם אנכי לביתי ע"כ, ונראה בעיני דמלת זב או זבה וכיו"ב שלריכין כפרה אין הטבילה והערב שמש מועיל עד דחקתו ורלה לפרש כמה הוא שיעור של הקריאה משעה לאכול חדשים דחמירי עד שיביא כפרתו הרי שותן אכילת החרומה שהכהנים נכנסין עד סוף האשמורה כו'. ול"ג דשפיר גרסי היא מניאח אור השמש ואילך. ולענין ק"ש ג"כ מאומה שעה ואילך מאימתי ומ"ם הראשון עיהר והסחלת הומן הוא דהא בעי והכי - הורין אותה. ע"כ: ונראה דסחמא כר' יהושע דאמר בברייחל איתא בברייתא מאימסי מתחיליו לקרא ק"ש כו'. וכי קחני עד לשון משעה שהכהנים מיטהרין לאכול בתרומתן (אח"ב מנאמי מוגה קלר הוא וה"ק ומשך זמנה עד סוף האשמורת וכו'. מדע דמאן נחלמודו של החכם החסיד ועניו כמה"ר מלכיאל אשכני ז"ל שהוא מונה ע"י דתני משעה וכו׳ לא קחני עד סוף וכו׳ כדאיתא בגת׳ עכ"ל ז"ל. הרב בצלאל אשכנד ז"ל שהי׳ שלו במחלה ותצאמי שנמחקה מלח מישהרי בערבין. גרסי ול"ג בערבית וכדגרסי נתי בסיפת כשחרין כת"ש מדנרי כי יהושע ונהוג בתחומה נמסיו והשתת שביטת וודתי דתהני כי בסמוך בס"ד. ובגמ' בעינן סגא היכא קאי דקסני מאימתי. וחו יהושע) או כאידך סחמא דקסני בכרייתא וחכמים אומרים משעה אמאי לא פחח בשחרים ברישא. ומשני דתנא אקרא כו' (כמו שהכיא שהכהנים זכאין לאכול בחרומתן ודלא כר' אליעור דאמר בברייתו הפריטן ואיבעית אימא משום ברייתו של עולם דכחיב ויהי ערב משעה שהדש היום בערבי שבחות וגם דלא ככולהו העד תנאי

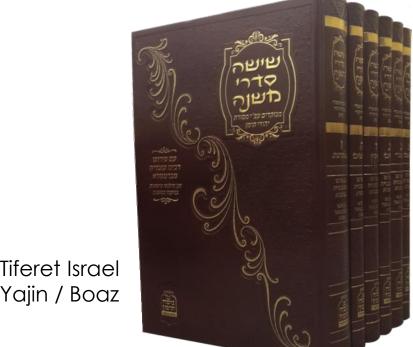
והתלמוד נצטוינו בק"ש דכתים ושננתם. וקי"ל דבדיעבד בק"ש שחרית וערבית יצא וכמנחות ציט כן, לכן התחיל רבינו הקרוש הש"ם שהוא לפרסום. כמו וקרלתס דרור. מקרל קודש. ויקרל לפניו ככה. קרל ביאור המצוח. עם פ׳ ק״ש. ומדכתב בשכבך ברישא. אקדים דערבית:

לילה. ב) הריאה להרחום שיבא אליו. כמו ויהרא לכנו ליוסף. ב' חבירו יד"ח משא"ר לעניו ברכה במשנה ד': ב נ"ל דר"ל נכנסיו

Maimónides (España s. XII)

Bartenura (Italia s. XVI)

Melejet Shlomó

יליאת הכוכבים דכתיב גבי תרומה ובא השמש וטהר והיינו ביאת אורו לגמרי דהכי דרשינן כגמ' מאי וטהר טהר יומא. ושלשה דינים יש בענין הקדשים דחנן טבל ועלה אוכל במעשר העריב

נ"ל מדמצוה ראשונה שנצטוה הישראלי הוא העסק בחורה דתלמוד הולחות אלו אינן שייכות כלל נק"ש. ג) קריאה בספר. כמו וקלא כו כל ימי חייו. גם זו ההוראה אי אפשר שתהיה במלח הורין. דהרי מותר לקרותה בע"פ (כח"ח סר מ"ע). ד) חבל הוח לשון קריאה בקוד בגרון אל תחשך. וה"נ ר"ל שתלוה לקרות פסוק ראשון נקול כדי לעורר הכונה בהפסוק שיקראו אחרינו בשעה האחרונה שנחיה פיא א מלח קרלו ים לו ד' הורלת. ל) קריאת שם. כמו ולחושך קרל בעה"ז (ער טלים פר פ). אולם נקנו לשון רבים דלון לחד מולים

אף כשאותרה ע"פ. וכ"ר בספר ערכי הכטיים דבכ"ת שנא' בלה"ק שייך ל' קריאה וק"ש נמי אע"ר. דקי"ל דבכל לשון נאמרה מ"מ כבר נהגו כל ישראל לקרותה בלה"ק: את שסע. אין בכלל ק"ש לענין זה אלא כי פרשיות שמע. והיה. אכל ויאמר היא מציה אחרת והיא הזכרת יצ"מ. ובה אין ממלוקת דלד"ה של לילה זמנה כל הלילה ושל יום ומנה כל היום דהא בקרש דלמען חזכור וגו" לא כתיב בשכבך ובקומך ורק כל ימי חייך הוא דכתיב ומינה דרבוי דכל דמרכה נמי לילום כלשון מ"ה דלקמן ודינה ככל דבר שמצותו ביום ומנו כל היום ושמצוחה בלילה ומנו כל הלילה ושאגה אריה).

TALMUD BABLI תַּלְמוּד בָּבְלִי

Manuscrito del Talmud Babilónico. Munich Codex Hebraicus 95, Francia 1342.

היפו קווי דקתב וייוותי ותו מידי שניו יתב משיבן ציתני בשחרין ברשיו יתבו יוהניוקיי דנת בשככך ובקוויד ותני היפן קרת שונערשפינה אינות ושעה שתכהכם נפנין ליוכול פתיוותן ויויננל אינו תפיילן, ונפיית של שלה הקויל שלמינה נידה ליותן בנונות בנונות בנונות ביותר והיותר והיותר והיותר ביותר של היותר הי או מונכני לחפיו וכיו השונש וטהר דיותר ייום יון הקרשים כייות שורשו ולענכתו ליוכו נתרווה ויידן פרוע ילעבט ליוכו נתרווה יוונים: לה ועצבו למנוח וכה השופש ועוד מתר מתר מיות אן הקדשה פאת שונשו ולעבעו מוכו שמוחה היון שניע שבשני היות מו היותי הרמי וצו המנוש עוד באת שופש היון נותו ולבה עבר מונין היול ביות מונין והיו נותי עבר עבר זו יוד רפו ברב שלי חלי מער הרמי דעבר מחת יוד מונה הרשים ולהי ועד שנה ביות. שונש הרו שיחור לעבי עב שירשף היורב מיון ביות וניון עבר עבר ברכנית היותי שורש להו בשלה מעשר לוללי האי וכי בטוש עודר ביות שובש הנו עדי עבר מיון לולי עבר מיון ביותו עבר עבר ברכנית היות ביות יוני מר משעה שהטהנה ענהין און מאמתר לרכי עד שותה כנכם חיולב שיין רייה לרכי רבי היותנו חיובים ששים כואות כי החיובים והחיים ב ביוחים נושלת השחר עדילת הכנכים ויוו וההלע בוליה לוכשור והים ושליוב היו יוו וביפתן נושלת השה או חיוביו ועד מיוציב שיושיו לילמו ביו ומשום עדן כל הודב מיובו יו דריי והחשב הש והיה לע הייל הורין אה שמע בערבי משעה שהכהנים נד לושות והים מיותב להדבע ב חים בעים שמת היע שיים היה בעים בעות היע שים היה בי עוב ובה חד שישור היו בען היינו לי מיור ב בכנפין לאכול בתרומהן יאו של שיעודו דעני להוג עשישויז במן אחר אינצדימן הישישוי הוא של שיעודו דעני להוג עשישויז במן אותר אינצדימן הישישוי הוא הישישוי הוא הישישוי הישישוי הישישוי הישישוי הישישוי הישישוי הישישוי הישישוי אותר במי של הישישוי הישי הישישוי ה עד כוח האשמורות הראשונה רברי היווו וחכמים או עד חינות ישביותות שוני יותי מיות יותר המיות והיותי קיותים דיות בן השתשות היות והובט הה רכן גמרוי או ער יחמיו פורחי הוריבלו במת השונטות הוריבלו ליהור במינן השונשות טוביו הויהילק ובשריום טובין ול וחייר שיעלה עמוד השחר ים להני יוליים בל במתוחשות בהו ען הה בכנם ווה יועו ויו יושור לעוד ניי השוו ליוול אינור וויציוה מיי וויור תרי ה העוי וויולים ולי נוויורי קשווטות בהו ען הה בכנם ווה יועו ויוי יושור לעוד בוי לישוו ליוול אינור וויציוה תרי ת מעשה שכאו כניו ער פון המשונות מאו קכני יף קסני שלש ושודרות הוייו הְאילה שׁתע עורבשת האוה ויוי קנעי יוכע משורו מכית המשתה אמרו הוייו הלילה פתע עד ובעת הלילה האלה צחת עול בעות האור ווייקבייו ביו על היות האור האור האור ביותר ביותר ביותר ביותר האלה ביותר ביותר הרע ביותר אינעלי הקבר של שו שוחורת היותר ביותר ביותר ביותר האור האלי ביותר של משני ושיבורת פויתר הבע ביותר ביותר ביותר ה אינער ביותר בי לו לא הריבו את שמיע יימנו שלים כדיקה יושרי וושמיש קדשו הנן קולו שיוני שיון של יוכן ובקורשר יוונו. ביווי קדשיר וושנה וושני וושני ש שניה כלכה עושה שליו וושמש קדשו הנן קולו שיוני שיוני שיון על עדו ביוולרנה נושורה ריושונה הוו עשי שניה כלכה עושה שליים וושני אמ להם אם לא עלה עמור השחר היוביו ושונה משונה סיועו אוה לי מורעו הומ זייי סוף, משונה קחשיב ביף משונה מחרונה בינינו אוה לי יובריו ושורה הושונה סיפו ותחלת ושורה וחרוש ויווישנה של יווישנת ואיו לשל מן, משור אתם לקרות י בחשיב ובתיו יחחש לוושיך על וויעה כנון דעב בבת יום וושיוו לה דען קרית שונע ולוו ידע דושוו ליה דען קש כיון דינותי הב פחב דעל דינק ומשדייות ומשה והפתה עם בעלה לידער מטא לה זמן לש וליקום . יותות נדי וביתוק ביה רב שמול כי תותני נשוניה דוב שלשה ושיניות הויו בליה ועל ידעור וושניר ייתוד לשייור יעוף ביית דכ שוחיים היחתיו ושונה חב שישהושותה הייו הואה וש כי יושור חושתה יותוד שייות בייתוד הייתוד של הייתוד שוחיים בייתוד הייתוד של הייתוד בייתוד ב מוודי שהכם יותבם שישיי ששין ועע של ידקה ועבין לפתי כנהות ולפני מדושות ועש יהיו שטיה וצו ותכך הקב ויענע ויותי של ליכן מילטון הקלינה ישרי וויד אי לשיה בה ומוכנו חותב יהייוח בכיר חשואן ומצור, לכיו חבין וייבו וויבן וייבו ועיכנן הוב מוכנו חותב יהייוח בכיר חשוא ומצור הייו שומי יודי של יודי של דו לך כל ביר ובע ובע יודי הייוח ווידי של מוכנו הוב הייוח ווידי מוכנו הוב מוכנו הוב הייוח ווידי מוכנו הוב הייוח ווידי מוכנו הוב הייוח ווידי מוכנו הוב הייוח הייוח מוכנו הוב הייוח מוכנו הוב הייוח הייוח מוכנו הוב הייוח הייוח מוכנו הוב הייוח הייוח מוכנו הייוח הייוח הייוח מוכנו הייוח היי ואה זכריו שלהב מדיאוני כ המני משטטה בית מיותוני הוהקיד דכל קרוב בישה וישנות אן מומי החי שון אחתו היה בשטט בשל שם ניילי תנואי ורוב בשל הוה הוה היה מיותוני הוהקיד דכל קרוב בישה וישנו או מומי ההיה שון אחתו הה בישה בשל בשט ש יולאו . הי משט אומי לה והילע נת בכמיד במשימה שת חשב לילה ההיוטב ועסק פעודה מכון ויוילך בשיחת ותשכחות. " ההיו שו חותו והוו שנו ישו הוו לפי ויפר ווו והשו ועד בער לוהוים והי און כניון דיוו משפון דהחיום עו מוחתי דלוחר לו בחורט התידעו שי חומבו לימחר יוהבי ליבשב וישון ועד שו, יויעד ועד עב יוי לב הב ההמונישו מחומבו המידעו על מומצו ולהוד מחוב מי התידעו שי חומבו המידעו על מומצו ולהוד מחוב מי התידעו שי חומבו המידעו על מומצו ולהוד מחוב מי התידעו שו מידעו ולהוד מומצי המידעו ולהודעו המידעו מידעו ולהודעו המידעו ולהודעו המידעו ולהודעו המידעו ולהודעו כל מינותויםון כס דוד וות שוויושו ורור טי ירע פונודאויו וואת השתנו משה רבע או ההירע דמת כה שור היה מועת האיה ומי כחישת מילווו וינוו אי מיני לינו נועפניוער בחשת עד מיל הפם ברקישו אוחדהל בחשת מותוחים וחול בחשת ודור ווירע הם ידע מחודור המשובות לה מחודרה בחש כרפישו או שוושוחם in encept, eichem areugt . get eichtele בחעת זיי חיב הם שיישי יוחד כין שהגיע חינות ליה כיות רוח ישנית. ווועש מני וותן שייליו וויר שמדוור ויוטב ושבין בתחה ע שיעלה בערקה לו המקבונות שלרוד כון שהצע העוקרייה כיות רווישער זונט של ווידי אירו מידי שנדרור חושב עושה על ביות ביות ה שור השרכיון שלה עודה השרר בעיבות היישה אירול החדוע הגדל עלד של יישועים ביות להג לש והתפיטות מה אורול היין הלו הלומין ושפע יות אור יות השרר בעיבות היישה אורול הייה ליית בעוד היישועים ביות של המהחל של המהחל שוני תעוי אלו לייבוק ומיי ליית החדיל של ביות בער מו החדוע הצול של אלו אחרוע היים על החדוב המהחל של המחום בער המשום ביות ה דה בעדרין זכן הייח וו עובות וו הדע של בער החדוב המהחלים ביות המחום ביות המחום בער המשום בער המשום בער המשום בער המחום בעל המחום בער המחום יה מן הנשן. עי השן יו וון מעוב עו העובי וו פרני שורופלאין כרכיתה ואגה על שונה אדים ותונים רוורים שמיוירה רכיב ותונים שעשיון ותו דכיהה ווחרכך שר עבר לוגלי לרורשוניה נפשי מחשר מכ לוי ול יינוק חד ווו נקיוו דור לפני הזכה כעו של עולה או הסיר אונ שכל נולע וחדה ושעוב ישנה עד שום שונו ויוב חשות אלה ייהה להדות. לך י ויוון מול ליו חביד אים דר לפני האלה רטע של עלה אחרוניה של מידים וחירו ועמבר ישטה ער שוט שנען ויוע השתייחה ההה להורת, קר ויועין יונו די מוסיד שט אידים במדי משל לכל במדי איני בי האלילטת בדה שסר ועשיאה וברי אנהר אלעה לצעלה איני עם אידים של היל בי הדר של היל עם היל יות אים יושכעל בי

TALMUD BABLI

Bodleian Library MS. Oppenheim 248, Norte de Italia 1430

ביונפיוליו ביול די היול ביו פו פרפיו ביו יוויוניייו गानितार जातार दिएते का संनात वर्ष प्रान्तिका है। נישטיוו בשפור חב כיחם חב כות שיפטר וה האם במולפטונפיז מת נשים מישיות בביכון ויין זי לי ניות כמת זרית ונטין יחתין לישה בהפיף להתריים מישעה וז ככל פיוביו שוני יהדיות נופליה तिल जर नगा मा नाजांतर (स लखाय वर्ष सम तिर लखात יות שתי נכדור לח לו שתי כפות ונשיו על או दाहर गदा हरा द्वारा प्रदेश महार भारत स्वारत रेगार हरार सह रेगार है THE CONT. COME WITH IN IN THE WATER I CHEEF 171 responsible confident in result ני פת בילפה לת בינום יותו בי राम दारा एक वार ने वार एक भार रहिता नेतिक रेहित वात हो। हा निक Misselve be all the design ए रास्त्र भारत १५३५ महिला ए क्वर्राताश्चर एक एवं स्ट्रान एक राजन कर्म । दास तेन राष्ट्रदात तेन के राहे द्रावा द्रावा कारण नामा नहा टारेन्यादा द्वत्यात हराते हेर्न भूगाल जीव बत्ता एक देन विकास दांचा न निर्देश र COUNTY AND SEE A SECULATION OF THE COUNTY OF לכונו של ריבום ולכתו של שניש מב מערה שופיי Di mus square mouses לובינו לודימה כין ובייןם לא ברי הכינול LAND LAND LAND DEL MARK LABOR WE COLCUMEN כה כל כונכל פור ולים בייני שנו וד 'महारामिति कि का जार में रिश्व BARBUR JURIUS BUY LABOURS ביכייות כווב לפויפון שמישית יווין וניסור כת תוכיון מעפרה ויוטת 24 10 kg 120 25 25 820 द्यके जिने उद्देश राष्ट्री वास वेद निवास विदेश ENERGY INDIVERSE PROPERTY קר ומונו בען הוצים מונים בעוד ביום ביום כיום पहल कर राज्याचार हेर्नात में दार हरता याल्या JA 62 14 14 14 134 ב נפון ילוחה את נכובר ניין ניין ניין ניין לחוף ב דפשיין איל יצפיבור יההיו בשריית יול דיין יום ACUS COND ALL ACUS ALL ELLE CON LICES CON LA LABOR E and a confidence of the second of the (18 (1977) 199 מתנושה הילחה כוב לכנינינון יחדיי בוך ריחופו וכוד שירו יבי כיים ני איבי אחר יר וכה יים של ביחה כופעוד ממנים בן שמין בין הבים וצבשים איף יו הוצובה יותי אב かられている いっちゅうりょういういいいいいいいい ביותי הנור ליינוסים יונטור משנים מיותה מי אביבם זכותו עלביו הפני כארישון הריאופי פוב פשינינאן ז ביניונב בינה ליינים בל היינים בל היו לבו לבינים בינים לבינים בל בינים בל בינים בינים בינים בינים בינים בינים בי בייוונירי ישנה אישורי נפיד שנים משלי מיו לטרציון יש מל תנישל ריווס ובולני פל שרפון שניה ביינית ביינית ביינים ביינים ביינים וביינים אחות מו בים ימן בינו של מיוו שיותו כ בפל לפני ריווט די ויינים יינים ליו ליווד दस्य प्रतिकार्य निवाल हो स्वार प्रतिकार वा विकास איייים ארי פפיירים פר בכי לה בייז ביין ביות יוד विषय हार प्रयास का का का का प्रयास कर प्रयास कर मह THE SAME BEACH COLD PORTAL AND A LOS היוב לכין סוטין שונטין מתי כשי שו איי מתי פנות ליונס מני מבתר מנות היישון פיציה ופינו פייתים בי אניתה לכוניימון ליונות ייניית כפייתי כדו ושותי בעודניו למידיונים אניתו ליי ו היודיי כאר או कार में खेल एक हिला प्रतिहा निकट के स्वतः יושה שניעו תתייכם לידור ביותו הותה לשונים לנשרי עוד וכן פת כפון ניין אנגות בייור ויבוד גנשים נשי ל החיים ו לוא כאתי מנויב 28 30 34 10 th 420 34 एक वर्ष मण्या करणा है। हम भारता 25.32 40.66 Section 216 256.32 THE NEW TOWN THE PERSON הייום יהו כה כתוך כון שנאון והנוכון עיות יונה יייוט כמי זכתם ניין אכשודוה היו ישוניות בין הייניי בכן KN SALES ALL SALES SALES CA तरमत्व ये यस्या मिलाय स्मे छ וני וויינונים מות משומיו ואיכוני שמפון כיוון יותיות יכן יום מו とうてのおかにているからかったっているのでき क्षा करा हर सेन मन teneste in hou de of emili is the state of the second 1845.03 1180 346 Butch 1 and whom 12 פיר ביות כי זמו ביותרה פיניעו おうり こんごん はいまいれる とっと おうちょう अगात गाद गाम होने ही दान द अगाय मान जा जाता JES 150 7 4 988 4 1 536 531 ביבידם כילוי דיבידה בנו ביקום किए किलाई किलाई किला हैने שלבו כבי יפושב כירחל שלה בת פינה । एत मानि मानि स्थाप द्वारम् वर्षा हता कर देश हर्गाहर दर לו שניפון מתפחבלר אומו ג ए दिए दर्गतित मार्क में एक ए दर एए तर प्रमुख मार्क में में के प्रमुख कर्म में करा दर्भार में में एक प्रमुख में פינושון המו שות יחדות ניתו לו ביהורה תבל לכני ביום לימוי ביום היפור ביום הלו ביות ביות הוא ביות ביותר ल्याव रिमल्या एत दोल्य ने दार्त हैं प्रताह है है। है है के दि ते के विकास है कि एक פייוניו דיוסויה לו דיוקריבניית ליייונו וביניול יונ פי לחודם ביווד לו בו ביו ביוודיות ביות ביונים לו לווני חשת יהורה יותות בייום בייובו ויופורה לותיות שומיותי יבו יש מבר ייפהר ומיתו יפיהו ובייום כם

שמותרוב לבעלו, כפולה יו ציוה כשו יעץ דיין הוו ידעי ליפיקרים ו דעהיה בשובו ליבירות וכשונות ומינ תהנום פה טעה דשוים והניותום ומידהום ואהניי כייד כהוה וניתהפנת 1. 34450 2200 6315,2035 P מישוספת מהו כי תהיה ויוה א עיות בישוושין כיי ליכיו השתין וניקים דכיוו יינים וכר ונכי כל בנינע איש פינול ביו ביו בנים בין הנין דיניו בינים ניוים פינובה ביות ביתב בכום היים בר הצירות הנייבות להניתיו ב חובנ הדטים מתייולי יהודה דחיים שמינים שישת דים ול חייני כייתות דני יושה מינה דינה חינה ובתינו : להנות נווה שר שליו בתמפס יפה יני בניושיות על ו פובנות בין הבנהבנות בנים בלבים כב שונה ביותו מונהו יבי בנוכחל ני יום בצוליהו כהנים +426,42 21,60 12 נכפא והן דייטוב או שנשות חייום בריבות להביתיו שי しゅんしゅう いっこう きっちゅうこうりょうしんりょうよ לבון שניוסרוב יופור פובפין פול יפריובו בדייות רכין יוב ובעיוה: יוישוייות שלשה חדשים רבריד יהודי יירעות טריתו שטת מהן שליינסה וכין פליה deducted threaded bed 2014 7799 93159 יוםי ביתיף לייצרם ולינטא בייד אבי מידור כינשום חוטה המישום טוניין 1. 100 th 622 1230 1. 18 לתתופחד ופניר ציף ליכול כהן בייותי בת ישרי יוסור יבות כיתי טוניבית דר יוםי אטודי בותי בינש לחוק בלים מנשבים כפען いったいさいますつう לכעלה כהן שניום ור פוריפים נה כרף בניוף התניף ביונה כישכישת בכיור כדי שלא ה שניונסה יוסורה. 183124 modeldan नयह भया गठ מם כפיוה כיון בפות בכשר יפשרים 100 Mada Cal Lot 2000 1200 12022 כופל המינו מין כו יבין לוקה לין קוריב וכיייום כני בפני פיזביןי בו hickory 12884412 Malain water dalle in indicaded do of indust בפרים שר יותר שר 80.50 60 3 403 603 שרפונים כפיי ביויכר הניטטות כוי דין פשרו בניי ניים בפשורי שבוייה פשפחות בביי פיין דיכ 2001034333 מינה פור בשיום יריות בי המרכניים רלים בישבינו ביבידיים בינטוריבעניים להם כם הדמינה קיפחים כדוום שלים ביין הניציים לביים तान्य दार्गा एवं । वाम तायान विन्त 312 4264 JIS למתנים ו בציות שיני של שינים בשור בשור העיף הייפי כישבהה いっちゅうりゅう こんり מבעלם המוביני בקדוכיה כול ו יר פירירם כוי מינינית ב ביורות いん とう はんこうしょう かいいっち こう いっつ budge hald bis 42646,646,64060 ביונובינים לפילכי 334434483491 とういっていっている 48694 בי מופי ורוא דביא מנוסרו וכיפות דד הבריד לנו ריקיון כינו בריי פינות שינת כו נירדיות שנפ שמיותית וכעות מסולת לכהינה מירישעדיני דידות 二ついりた さいかい かいらか かんりゅん ואי פטונו נישים רפנ כמו פשימו באון מולב כ נישטה והב כהכין and alter do בין דונפ ליצון זאיהיין נופין יותין ליושריעינן פיף יכרווצו : ידשת ישי שניונסה דפוייר היוי דריו המוכהו כהיכי Male down State de מניקי פוריות חבי כרייניות כול ירידריטין כיון רשו 15, LEX MALL נכמעל ניונבייון בין דינוייך כובו ניניורנות יופצ דיין 13133333 509 נתפטיה והיא נתפטיה שלאתתעכר גניהידהט וכנהנת הויזר יותחה יוכ ושרופינו הכין ENTER CALIBRIDATE מותרה דופיוו הכי כפיתה לכהונה בעובים בנובניבים בנתייון בין פצייור ירוגיורות ופיש יוהריונד ופירינהר ליו שלא התנכרי ואירן בהים ליויביות בין שונם לרינון כ ובישוחרית נ しかされる ちゅうしょうごういん יצה יפיווה ו טפי מכשיור אריובי ליי רקסוות כיון דרעתהנו הכיורישום רכימשע ていいっていまいい からういん לפהנה משעם שוניינה ניונה כ ליוציורי יוכל ו כמובין יאיי לחי טנחל אכעל. פרו אם היובהנותכו כדייה כ הכיז על יכריתר וולישול יויניות כשו ו יוית ליה פיכין אוהרות בייבה בהקם בכן אונם לין בייביים ועין ניורה כה נשינהנים איןנשי ו Could to Mand while by Milled מונה כשולה לפהנה בישים חנה ביוסיו כתנת ישורים: יופונ בנינות ונה בנים בנון בנין בנין מוציא יו שפית שיש שוכפיה כקונכם רכת והי רין כתכש

היו פתכינים ליותרת אל לירידי פסולה לכתנה רבכיו אסור בדי כעי וכועי מקייה מום כתנה וכי שיריד לכעי תשותרי נייי להנה

פנקן דריון דיין שנחבין כדייןות כהו יועי ביוונם יוין לנו לחליך כין יוונם ליינון לעניותיות וכחנה ביושת ישי וריי גני מיעל יועודי

כת כיד יח נתקשה יום לח הכין יותם לריעון כישתישי לסבים היח הים כוסיה על הנועי חיין כשכיופיה עי הנע ולפיפני

אי פפול מונה לתיום שליש ניהיש רכת שיו שני ריטומס רכולים בירין בברי שליחה פסוחה לתייח כו שלוה וכפ החווץ כתברי ניוה

אבי משיריום ספיץ רכבילו בייירי אלא כטוריות רכפל גרידיו מכטייות דה יצית ע ריוודוניי לפעל אפנין כעל טייי אונם כיסר. אבי מטיריום ספיץ רכבילו בייירי אלא כטוריות הכפל דון ריפיע כה בין מונם לייטן כין אשת כבו דיושת ישיר זיש לוקפי ככ ברכי יוחנן דאניר ר' יוחנן ולואי שיתפלל אדם כל הום כולו ' לכה שאין תפילת

מפסדת. ספק קרא ספק לא קרא נישטעינה כון חדא הקורא קודם לכן דא יצא

ידי חובתו - וקודם לכן לאו ספק דוא ואת אטר צריך לקרות י הדא אטרה ספק

פרא ספק לא קרא צריך לקרות . סיבן לדבר משיצאו הבוכנים . ואף עול פי

שאון ראיה לדבר זבר לדבר ואנחנו עושם בפלאכה וחצים בחזיקם ברכחים

מעלות השחר עד אאת דכוכבי - ובתיכ וודה לנו הלילה למשטר וודום למלאכה

בבוה בוכבים יצאו חדא לילה - רבי פינחס בשם רבי אבא בר פפא כוכב

אחר חיאו יום - טנים מפק לילה שלשה וראי לילה - שנים מפק והכתיב עד צאת

הכוכבים - אלא מיעוש כוכבים שנים - קרנוא לא מתחשב - בערב שבת ראה

בוכב אחד ועשה כלאכה פטוד ישנים מב א אשם תלוי - שלשה מביא חטאת -

בפרצאי שבת ראה כוכב אחד רעשה כולאכה מביא חשאת - שנים מכיא אשם

הרוי . שולטה פטור י רכי יום בר כון בעי אין תימר שנים ספק . ראה של בוכבים

בערב שבת והתרו כו ועשה מלאכה. ראה שני כוכבים כמוצאי שבת התרו בו

ועשה מראבה בה נפשך אם הראשונים יום הן אף האחרוני יום הן דוא חייב על

האחרונים . אם האחרונים לילה אף הראשונים לילה רהא חייב על הראשונים

ראת שני כוכבים בערכ שכת וקצר כחצי גרוגרת . בשחרית וקצר כחצי

גרוגרת - ראה שני בוכבים בטרנאי שבה וקצר כחצי גרוגרת - בהנפשך אם

הראשונים יום הן אף האחרונים יום הן רעשרף של שחרית עם של נועאי שכת

רהא חיב על האחרונים - אם האחרונים לילה אף הראשונים לילה ויצטרף

של שחרית עם של לילי שכת רהא חייב על הראשונים - הרא דתיכר באילין דילית אורח זהין מתחביא ביפמא ברם י באילין דאורחיות מתחביא בימבא לא

משערין בוצן. אמר ר'יוסי בר בון וכרוחוד דיתחבון תרתא כונבין בר בון הדא בובבהא - רבי יעקכ דרוכנה כשם רכי ידודה בן פדי בוכב אחד ודאי יום ' שנים לילה . ולית ליה ספק . אית ליה ספק כין כוכב לכוכב . תני בל זכן שפני כורח באדיכות זהו יום - הבסיפו זהו בין השפשות השחירו נעשה העוליון שוה לתחתון זהו לילה רבי אוכר הלבנה כתקופתה התחיל גלגל חבה לשקע התחלת גלגל

לבנה לעלות זהו בין השמשות י אפר רכי תנונא פוף גלגל תפהלשקע ותחילת

גלגל לבמה לעלות. זתני שנואל כן אין הלכנה זורהת בשעה שהחבה שוקעת

בשם רבי תנינא ההחדל גלגל חבה לשקע אדם עובד בראש הד הברכול חורד

וטוכל נים חנדול ועולה ואוכל בהרומתו חוקה ביום טבל דרא דתיכד בחדוא

דאזיל ליה בקפונדראי כרס הרוא דאול ליה באיכרטא לא בדהי אי זהו בין

משכשות - אשר רבי הנחוכא לשפתשל דם שהא נתונה על גבי חדה של סיף

כחלקה הטיפה לכאן ולכאן זהו בין השכושות . אי זהו בין השכשות בשתשקע

החמה בדי שידרך אדם חצי כול דברי רכי נדכיה - רפייום אומר בין השפשות

כדרף עין ולא יכלו לעכוד עליו חכמים - רבי יום ורכי אחא דוו יתכין אבר רבי

יום לרכי אחא לא מפתברא פוף חצי פול דרכי נחמה כורף עין דרכי יום אפר

ולא שוקעת בשעה שודוכה זורחת -

קורין את שמע בערבין נושעה שרבוצי נכנסין לוכל בתרומתן עד סוף האשמורת

TALMUD

DE JERUSALEM

תַּלְמוּד יְרוּשַׁלְמִי

שהברצים נכנסין לוכל כתרופתן - חני ל חייא

אם כן למהקורין אותה כבית הבנסת - אכר רכי יוםי אין קורין אותה כבית רבי זעירא בשם רבירמיה ספק בירך על מזונו ספק לא בירך עריך לברך

הראשונה רברי רבי אליעזר' וחבמים אום עד חצות' רבן גבוליאר אובר עד שיעלה עמוד השחר ' מעשה וכאו כנין מבית דמשתה ואבורו לו לא קרינו את שמע אבר להן אם לא עלה עמד השחר חיבין אתם לקרו . לא זו בלבד אנירו אלא כל שאברו חכפים עד חצות מצותן עד שיעלה עכוד השחרי הקשר חלכים ואיברים מצותן עד שיעלה עמוד השחרי כל ונאכלין ליום אחד מעותן עד שיעלה עמור השדור - אם כן למה אמרו חכמים עד הצוח כדי לדרחיק את האדם מן העכירה - מאימתי קחיין את שבע כשחרין משיביר בין תכלה ללכן ר'אליעזר אובר כין תכלת לכרתן עם וצין החבה. ר' יהושע אובר עד ג' שעות שכן דרך כני בלמם לעפוד כשלש שעות י הקרא מכן ואילך לא הפסד כאדם שהוא קורא בתורה - כית שמאי אום בערב כל אדם ישו ויקרו וכבוקר יעכודו שנ בשכבך ובקובך - וכית הלל אוטרי כל אדם קורין בדרבן שנ ובלכתך בדרך אם כן לכה נאפר בשכבך ובקומך - כשעה שכני אדם שובכין וכשעה שכני אדם עוברין - בשחר מברך שתים לפניה ואחת לאחריה בערב מברך שתים לפניה ושתים לאחרקה: אחת ארוכה ואחת קצרת - פסום שאפרו להאריך אינו רשאי לקצר י לקצר אינו רשאי להאריך י לחתום אינו רשאי שלא לחחום · שלא לחתום אינו רשאי לחתום - פובירן יציאת בערים בלילות - אבו להוך אלעור כן עוריה חרי אני ככן שבעים שנהולא זכיתי שתאמר יציאת מצרים כלילות עד שרשה כן זומה שנאם לבען תוכור את יום צאתך בארץ מצרים כל ים חייך : יכו חייך וזמים כלים חייך תלילות - וחכנים אומרים ינו חייך העולם הזה - בל יפי חייך העולם הכא ליהכיא את יכות המשיח:

קרין את שמע בערבין כוֹ . אנן הניכן משעה מאימתי סשעה שדרך בני אדם נכנסין לאכול פיתן כ בלילי שבת - ותני עלה קרובים דכר וקלחות שרן - איתא חבי משעה שובוצים נכנסין לוכל בתרומתן ימנה דו ועם כוכביאהו . משעה שדרך כני אדם נכנסין לאכול פתן בלילי שכת שעה ותרתי ליליא הוא - ואת אמר קרומים דבריהן להות שרן - אבר רכייום תיפתר באילין כופרניא דקיקיא דאורהואן בסתלקא עד דהוא כמא דעדי לק מקט חותא - תני הקורא קודם לכן לא יצא די חוכהו הננסת בשביל לצאת ידי חוכתו אלא כדי לעמוד בתנילה מתוך דפר של תורה דבוניב ואכלת וטכעת וכרכת - ספק התפלל כפק לא התפלל אל יתפלל ודלא

וני כו ופר בנד לחום כנוד

תנים, זו ועד מוסי בית סר, דיה

prim (m. jern franci (h. (st

שיי שנת היט. דיים חרישר ולייל

ריה מרופר וליל מליפר,

תורה אור השלם

בו פרת יוסה בו פרת עלי

ישו כמי לה כה מסמפי מד מינר

חם סיים משום דריי פוז

כישה משחיים רב ניתו הביה

יכו ככיה דף חז, למד לפי דני

מנוסה וכרי הסתם ללו משום

ה"ט דוסייתן:

-

מי חב נדדל חות חייל ה

וכר. ג. בתוםי חייש כתב.

מומה רש"י

STORES CORES

ישלי כל לחור כורי כל מסחם

עין משפמ

נר מצוה

דהכם מיירי בעוסה פסחו לחוד ופרע מרח סים בפנף זכ: וייל מדלח כייל גבי עושה פסחו למו גבי אחרים מי שהיה נזיר רבינו חננאל וכהן הדיוט דמעיקרה נקט נזיר לחוד ואח"כ נזיר וכהו הדיונו וכו' שאני. פיי, לא ענש הכביה וחיים מנת לים טולמלמודת) דבתי אלא ענש בית לטחור ולכי מרא בעושה פסחו ולמול את בנו הא קרם כתיב במיר וייל חם חינו ענין המיטמא אלא מפני שנרם בנזיר דהה כתיבי פסוקים החרים level mann most dumon דמטמא כמת מלוה תנהו ענין להולך ספה שני. ווהו שב ואל הנשה מאני. כלומר פל חוא זה לשחוט פסחו וכו'. והשר מחולי מיישנ פירש"י דמיירי הכח דים כו אבי לאו וכיצא בי כל הקדושות הללו כו' ומ"מ פריך שהוא לאו נפור אינה ביחה סתם גני יוסף סכהן דע"ל אף דסריו בעיצית ומבשי עצרה בעושה פסח גרידה חינו רשהי לעתה דחי ס"ד עושה פסח מטמח לחרובים. תעשה בינחו. וכן בסוף פרק ולחסותו למה לי למימר דמטמה האשה רשפחים ובהאשה ר למת מצום כיון דמטמא להרובים בשרפיתו, פר זו המשנה אלמא עושה פסחו אינו מעלה עליו שום הומרח טפי ח"כ פשיטח דמטמח וחים שכבשן בטרפיהם תוריות למי ופלא הרופו אלא למם מלוה וכי תימא מכל מקום לריך לפראה חיה איפר לחלפידי gorne byonge are none תרת דמנוחת לחת חלוה חסני שים כו ג' קדושות מיר וכהן ועושה פסח וצריכה יניעה כמו הריות דרב ולעולם אימא לך דעושה פסח גרידא ושמואל. כלחו הנויי בנויקין מעמא לקרובים לא סיא דהא כבר מח פיי, באחן חיוח חיו יגעים אלא בדברים חקשים שמעינו מלאביו ולאמו ולאמיו דנויר אבל השאי ששושים היו להם וכ"ג לא מהני מידי למת מלוה א"כ פרי אחר. ותים שנבשו ע"כ קראי לא אנטריכו אלא למעלה בשושיון ונוע שרון לשושיהן דפסח ולמה לי פשיטה דהי מטמה שהן חיץ לקריוה לא טיפא לקרוכים כ"ש למת מצוה ושע"ג שבובשה יוק בקייוה ומולה דחלטריך קרם דלחמו לכהן הדיוט ממנה ירק חדן לקרירה ונגם בה שריו אין מטמא למה ומיר דמטמח למת מלוה חש"ב דכתב שבקריות ואם קא מתרתן קרם דמטמה לקרובים והלטריך בשיקנין ריג מתיבתא. פר ייג קרם שהן כ' קדושות מע"ג דשמעינן ככר דמעלה דנזיר לא מהני מידי אחבה חוא לחך איחהא למת מלוה מלאכיו ה"מ כהן דקדושתו בנד ארום כנוו כרכלתא מדושת עולם ומשום הכי יש לנו לומר החתנולא, שאין היך בנות כי ים לו שתי קדושות דטפי קדושה פריצות ומביא לרבר עבירה. ולכך אנעריך קרא אכל עושה פסח היינו ראפרי אינטי חון פחון שקדושתו לפי שעה אם אתה מתיר ארכע פאת ווף שר. הממתיו ואינו ממהר מרוית תי לו לקרובים ה"ה למת מלוה מכ"ם וחי. רבי יותן היה רגיל דהוה דמחי חזים ליתן לו קדושה טפי גבי קא אויל ויתיב אשברי שבילה אמר כי סלקו בנות ישראל מת מלוה יותר מן הקרוכים. ח"כ ים לפרש בהולר הברייתה מדתניה וכוי. שלא ישנעו בה כלב או גרידה על ישראל נזיר וחח"כ נזיר אל חברי עיד אלא עלי יי וכהו הדיונו וחת"כ נזיר וכ"ב וח"כ כלומר, בהני הצין במקום אחר

'תובירו מפני שתוא גלמד נהיכם דמ"כ מחי הסי דקחמר עלה שלא נכנשו אלא למראה מה משחייות שיין אחותי THE DESIGN TOWNS IN COURT ולפוד שובויר אפיי אם היה שיקברנו ולפיבר הזביר הכתוב מעות כומו שאינו מחעמה

וצרך לוטר לאביו ולאבו היותא במסכת נויר בפרק כהן גדול ונזיר אינן טטמאין לקרוביתן היה או לאביו ולאבו למה לי צדיבא. שאמרו הרי שהיה הולך לשחוט את מסחו ולטול את בנו כדי תיל ולאחותו לאחותו הוא ראיתו מישטא אבל מישטא לפת שניה צי כתב רחמנא אביו הוא אמינא חיינו טעמא דלא מיטמא ליה משום רחזקה בעלמא הוא אבל אמו (היא) הודאי ילוחיה ליטמא - הרדשינן ליה תו בדרך אתיה לאביו לאביו לאביו לאביו הוא בעל מיטמא למה משוח ולאפו שאם היה כהן והוא נדיר לאמו לאמו ו זאי בתב רחפצא אפו היה דלא פיטפי לה דלא אויל זויעה בתרה אבל אביו כיון ראפור רחפנא נצוגו א אינו פיטפא אבל פיטפא לפת פצה לאחו שאם היה בהן נדול והוא צויר לאחיו אינו פטפא אבל פטפא לפת פצה ולאחותי פה

מטמח לחרובים כמו נזיר וכלהו חינך

ודוק מעלמך: שב ואל תעשה

י (פי ספי כיה ג': דים אלה אכל מעמה הוא לפת מלוה. והוא כבוד הבריות ודוחה דבר תורה: לא יעמא אפיי עושה פסחו גרידא ואיית מהיכא פשיטא ליה אמרת בה א מיי פיג ההלסה אבל מוכי שמשה ל: די לכל ועי שב ואל מעשה שאני. דברים רבים המירו לעקור דבר תורה לא יעומא ויייל כדפירש"י דלא אתי עשה שאין בו כרת כעומאת מפני סייג ומפני כנוד הכריות היכל דאינו עוקר דבר נמעשה קרונים וידחה עשה שיש כו כרת כגון עושה פסח וגם מילה שייך ידים אלא יושב במקומו ודבר חורה נעקר מאליו כגון תקיעת שופר בה כרת וא"ת התם דפריך על מעשה דיוסף הכהן מנ"ל ולחלמודאן

> אבל מממא הוא למת מצוה אמאי לימא אין * חכמה ואין תבונה ואין עצה לנגד ה' שאני התם דכתיב ולאחותו ולינמר מינה שב ואל תעשה שאני: אמר ליה רב פפא לאביי מאי שנא ראשונים דאתרחיש להו ניסא ומאי שנא אנן דלא מתרחיש לן ניסא יאי משום תנויי בשני דרב יהודה כולי תנויי במיקין הוה ואנן קא מתנינן שיתא סדרי וכי הוה ממי רב יהודה בעוקצין יהאשה שכובשת ירק בקדרה ואמרי לה יזיתים שכבשן במרפיהן מהורים אמר הויות דרב ושמואל קא חזינא הכא ואנן קא מתנינן בעוקצין תליסר מתיבתא ואילו רב יהודה כי הוה שליף חד מסאניה אתי מטרא ואנן קא מצערינן נפשין ומצוח קא צוחינן ולית דמשגח כן אמר ליה קמאי הוו קא מסרי נפשייהו אקרושת השם אנן לא מסרינן נפשין אקדושת השם כי הא דרכ אדא בר אהבה חזייה לההיא כותית דהות לבישא סכרבלתא בשוקא סבר דבת ישראל היא קם קרעיה מינה אנלאי מילתא דכותית היא שיימוה בארבע מאה זווי א"ל מה שמך אמרה ליה מתון אמר לה מתון מתון ארבע מאה זווי שויא: רב גידל הוה רגיל דהוה קא אזיל יויתיב אשערי דמבילה אמר להו הכי מבילו והכי מבילו אמרי ליה רבגן לא קא מסתפי מר מיצר הרע 🌣 אמר להו דמיין באפאי כי קאקי חיורי ייר' יוחנן הוה רגיל דהוה קא אזיל ויתיב "אשערי דמבילה אמר כי סלקן בנות ישראל ואתיין מטבילה מסתכלן בי ונהוי להו זרעא דשפירי כוותי אמרי ליה רבנו לא קא מסתפי מר מעינא בישא אמר להו אנא יימורעא דיוסף קא אתינא דלא שלמא ביה עינא בישא דכתיכ יבן פורת יוסף בן פורת עלי עין ואמר רבי אבהו אל תקרי עלי עין אלא עולי עין רבי יוםי ברבי חנינא אמר מהכא יוידגו לרוב בקרב הארץ מה דגים שבים מים מכסין עליהם ואין עין הרע שולטת בהם אף זרעו של יוסף אין עין הרע שולמת בהם ואב"א עין שלא רצתה לזון ממה שאינו שלו אין עין הרע שולמת בו: מסברה יש לנו לומר וכי יש) דחינו מתני" ינשים ועבדים וקטנים פטורין מק"ש

המתנה אם המתנתי הייתי משתכר ד' מאות זה: כי קאקי חיורי. שאני. ואיית נזיר וכייג קום עשה הוא דיעתא למת ותירך לש"י אווים לבנים: ר' יותנו. אדם יפה תואר היה דאמרי בהשוכר את דקרא גלי לן דלאי דלא יטמא לא נאמר גבי מת מצוה ולא נהירא הפועלים (בית דף פה) שופריה דר' אנהו מעין שופריה וכו': עולי דא"כ כל מקום דאמרי' שעשה דוחה ל"ח לקרי שב ואל תעשה וכו' עין. מסולקין מן העין שלינה שולעת כהן: שלא רלסה לוון. והיאך קרי ליה דחייה לימא שלינו דחייה דהסה לא נאמר הלאו בדר את אחיו והיא אין בדיך ליהנות מחשת חדוניו: מתב" נשים ועברים והשנים פעורים ועוד דהה מילה ותמיד ופסח דדחו שבת כדחמרינו פרה חלו מק"ש. שהיא מ"ע שהומן גרמא וקי"ל בקדושין (דף כנו) דנשים דברים (פסחים דף פנו:) אלמא מקרי שפיר דחיים. אלא נראה דמנויר פטורות מדאורייתא. ותפילין נמי מ"ע שהומן גרמא דקבר לילה לא גמריט דמה למיר שכן ישנו בשאלה וכן מכהן מה לכהן שכן לאו את השאי חייש איבוים אם ושכת לאו זמן תפילין נינהוים: קשנים. אפיי קטן שהגיע למטך לא שאיט שוה נכל: דיתים שכבשן בשרפיהן שהורים. פירש הטילו על אביו לחנכו בק"ש לפי שאינו מלוי חמיד כשמגיע זמן ק"ש: הקונטרס כיון דכבשן בקדרה בטלים מחורת יד להביא טומאה ולא

נחינת טעם יש דבטלינהו מתורת יד לכך נראה לפרש דטהורים משום דאותן עלין לא חשיבי אוכל שאיטן ראויין לאכילה אלא עייי אותה מו שומי של הראות של הראות של המדרה שלא נכנשו אלא למראה כלומר מה שכנש מעלין עמהן לא להראות שהוימים נאים וחדשים ומשום הכי עהורים. אכל כבשן להיות ראויין לאכילה משעה שיהו מתוקנין לראיית אכילה עמאים: תדיםר מתיבתא. יש מפרשין חליסר ישינות יש בנו שבקיחים וחליסר לאו דוקא אלא לשון הרגיל בגמ' כמו חליסר (שלין מד:) וזוי פשיטי ורש"י פיי בע"אש: וקשנים פשורין מק"ש. פירש שנחם ששם חיי מובד את הקונערם קטן שהגיע למנוך ולא נהיראי דהא פי לולג הגוול (פוסה דף מג.) אמריי קטן היודע לשמור תפילין אביו חייב לקנוח לו תפילין אלמא כשהגיע לחנוך דשייכי ביה תפילין חייב בתפילין ובק"ש נמי יש לחייבו יותר: מסתמא מדאשכהן התם קען היודע לדבר אביו מלמדו וו פצלה פיחות לו הצינה מורה ופסוק ראשון של ק"ש ונראה לר"ת דמיירי נקטן שלא הגיע להנוך ומיהו סיפא דקתני וסייבין נתפלה היה ר"י ר"ל דמיירי נקטן שלא הגיע להנוך ומיהו סיפא דקתני וסייבין נתפלה היה ר"י ר"ל דמיירי נקטן שהגיע לחנוך דחי לא הגיע לא הוו להו להי לחייבו בתפלה ולא נהירא דאם כן לא הוו להו קטנים דומיא דנשים ועבדים שפטורים בכל ענין האם האם יש לה יחוץ כל וקטנים אינם פטורים אלא כשלא הגיע ואין יודע לשמור תפיליו ופי׳ ר״ת דודאי איירי הכל בקטן שלא הגיע למנוך וחייבין דסיפא קאי אשים ועבדים לחוד אכל קטנים פטורים מכל וכל כיון דלא הגיע לחנוך וא"מ א"כ אמאי תנא קטנים בהדי נשים ועבדים כיון דאין שוין כדפרישית ויייל דכן דרך התנה לשנות יחד נשים וענדים וקטנים שלה הגיעו להנוך כמוי נשים וענדים וקטנים פטורים מסוכה (סוכה דף כת.): בשנה שיחנה יחומה במה

ישהליו סיב חבוב ל נישי ולולב בשבת ומדיו בלילים ודכווחייםו

> טובא ביבתות (דף ל:) אבל מעקר בידים לא והלובש כלאים עוקרו במעשה ממש שהות לוכשו. וטומתת נוסים שהותרה לכהו ולמיר לימחת למת מטוה דקה מעקר בידים מפני כבוד הבריות דלחו שב וחל תעשה הות. היינו טעמת דלת גמרינו מיניה דהתם (כ) לאו כבוד הבריות הוא דדתי ל"ת דטומחה לה על מת מצוה נכתב כשם שלח נכתב על החרובים חבל השבת חבדה ופסח לכל ישרחל נחמר ואלל כבוד הבריות נתנו לדחות ע"כ היינו דדחייתן אינה בידים אלא כישיכתו תדחה המלוה אכל כלאים דבמעשה ידיו ידחה הוהיר באוהרתו: כנויקין סום, לא סיו גדולים ככל נמרח של ד' סדרים אלח ש בתלתח כבי שלנו. והאי מילתא נקע הכא משום דמיירי שמוסרין נפשם על קדושת השם ועד השתח חיירי נמי כמי שמכוה עלמו על קדושת השם לפשוט כלחים בשוח: פחשה שכובשת ירת או זיקים שככשו בערפיהן. משנה היא במס' עוקלין": שהורים. שמוסקין זיתים עם העלין כדי לחחון כהן דהוו להו עלין יד לזיתים להכיח להם טומאה כדאמריט בהעור והרוטב (חולין הית.) שהיד מביח טומחה על האוכל ואם ככשן בטרפיהן בחומץ בטלה תורת יד מן העלין לפי שהכבישה מרקבתן ומרככתן ואינן ראוין שוב לאחח בהן: הויום דרכ ושמוחל קח חזינה הכח. כלומר טעם המשניות הללי חשה עלי ככל החושיות שהיו שני רכותי מתהשיו בהו בכל הנח": בחליחר מחיבחה כייוג פנים יש בינינו משנה וברייתה של ששה מדרים ומסכת עוחליו גם סים ביינ פנים כנון משנת רבי ור׳ חיים ומשנת כר קפרם ולוי ותנם דכי שתואל והכי אמרינו במסכת נדרים (דף מת.) רבי מתני הלכתת ביייג פנים: כרכלפת, שם לכוש חשוב וביש לחינוך לעין פשורים כתו פטשיהון וכרכלתהון (דניאל ג): מפון מפון. לפון מסמן: ד' מחום.

ב' פעמים כ' מאות כלומר השם

שייו בהם מדרד דעתנו היה פירשום ואמרו כי לאכי אחד מתו לא חיינו למדייו ממנד

שאפשר שתונה אמו ותהר

מדלבין היינו על גבי ארונות. תימה לפ"ה דפי" גולל כיסף הרואה פנימה. את חלל ההקף אחורי שורה הפנימית והאכל יושב 🤏 משפטה פינ שמום פיי של ארון דתני מיכל אשר יגע על פני השדה לרכות שם: מחמם עלמן, ולא מחמת כנוד שלא כאי לנחם אלא לראות מי ופריפן מו שמורון של גולו ודופק ולייכ גם הגולו מעמא כאהל והיאך היו מדלגין עליו וייל את המאורע: אין פכסה. חשובה נגד ה': אחם עמאה. שיש בה ססים דף ב: סייק דף כ:

יטמח (ויקרא כא) דהח ר' חלעור בר

לדוק כהן הוה כדחמרינן בבכורות

(דף טֹי.): מדלגין. מחרון לחרון: דכר

קורם, סלכה למשה מסיני: אינו

רצולה ובוחמת ועולה: אם לא מעשה.

קס"ד כל ל"ת קחמר: כלחו דלח

סבור דאפי׳ אמרו לו דבר תורה והוא

עומד כפני הכבוד יעבור עליו והם

שהוא מדברי סופרים נדחה מפני

כבוד הבריות וקרי ליה לית משום

עלום (מנחית דף נת.): והיה ככים

מהברום המבדה: וחינה לפי ככודו.

חיו החבדה חשובה לחי כבודו להשיבה:

חו שפיקה מלחכקו מרוכה. שדמי

בסרות קף כעו, נדה קף סו (ויפיין מדרכנום והוח שדה שנחרש כו קבר כמ החקומות ומחוח שינו מסחלות כלסורליםו. דו מסות וחשו חכמים שמה דלדלו כלי המחרישה חת העלמות והדורם עליה׳ מסיטן ביתיק הז:ן, כן ונשין דף נה ועלם כשעורה מטמח במגע ובמשם מה דף בג וו מסהרין דף ח: ולם במהל וכיון דמדרבנו הום דמסור ממשק ג: כית כ:ו. מו מנילה רבנן הוא דאמלוה ליקרייהו גבי אבל: ג: סד מח: סמתרון לה: ומחכ מנפח אדם. לפניו שאם סים שם עלם לקרש אה דים חדשין. יראנו דאי דאורייתא הוא לא הוינן נו ומתכרון, נו וישות ע:ן, מו ומיליו טבו. וו ווכמיססמ מולולינן ביה כולי החי למיסמך ס"ב לחסיתו, פו וכסכת חוב: חנפיחה. והך כדיקה לעופה פסח דיה עד שיפום מונו חום מער אישתרי ולא לאוכלי תרומה כדאמרינן כיאיר בים וצים מסי סגונים מישתרי וכם כמוכני פרותם כדמתריק במותר בקדם (מגינה דף כה:): שנדם. דיהיא משק פמדרין חוברים ברגלים: "לקראת מלכי ישראל. הרי משיפחים: פו נועיע חום שי לכבוד הבריות עוברים על נפש לא

תורה אור השלם

ין בנות צערה עלי שור: name name manage on her 3 ע יברר את הנערים ויפרא מולך כפני העומאה. דנקראת עומאה וצל המשפט אשר י מעשה לא מטור מן הדבר אשר ינידו לך ימין ושמאל: ספור ונו' לפיכו עלים. פינסו 3. לא תראה את שור אחיף

> מהם העב תשיבם לאחיר: האי נמי דאורייםא הוא: כל מילי ולאחיו לא ישטא לחם דרכנן וכו". והכי קאמר להו דכר במים כי מי אלחיי במדבי

הנהות הב"ח

דכתיב לא תסור. ודקא קשיא לכו דאורייתא הוא רבען אמלוה ליתרייהו ול רש" דים אמרת וכי מו לעבור על דבריהם היכם דחיכה כבוד מצוח שיש בה כרת היה: (ב) תופי דייה מדלגיו וכר מימה הבריות כגון לעלעל בשבת אבנים של נפיה ראמרינן פיק דעיונין כית הכסח לתנוח (שנת דף פח:) חו מי חץ כדיל וחיכת נכי נחסק שנפסקה לילים טליחו בכרמלית לא 🔞 בארד כשר לצרון. ריכ שי בלריכו לתנים נוליתו שם וליבנת לביתו ונסים שואל מנג: מסורי יושר על טפח ברום טפח וסי חולה :50

מוסף תוספות א בתוםי רייש הופית, ושפיר קא חייך.

רב ניסים גאון (הסשר) חבית חסרם במסי אחלות מרק ולמחותו מה חלמוד לומר. בנזיר כחיבם שוק ש ובפיק משקין ביה כל ימי הזירו לה׳ על נפש מת לא יכא השלחין שר קריה תביא בי בית באביו ולאמו לאמיו ולאמומו ושרה שנחוש בה כבר ושרה הם דהת כולהו בכלל על בוכין מאי שדה בוכין איר יכל היו ולמה יללו ללכיו שדה שמפטירין בה מחש לוה לחמו מה מלמוד לומר ושנפא מצי אפר רב חפרא אמר אבימי משום יאוש בעלים ולוה לה הילעריך דמלהכיו נגעו בה ופרישו קבאי ו

י ליה נספרי ללמוד שחם היא בית הפום שדה שנחרש כהן דהוו עליה שתי מיאן קי אמה לכל רוח ורוח קום לחתו הום דלם ישמם דקבר משוי בית הפים פקום וד לומר סרי שהיה כ"נ הקבר מומאה דאורייתא היאך ממת למת חלות ולתחותו איכא עצם כשעורה אינפי איה ביה עמר בית התברות לפי שאי אפשר לעצם כשעורה שלא מח למת מלוה: ושמע נישוף ברנו שיקרה בטיפרי ש אמרם לא ישמא. הואיל מינה וכן הנוע בעצם זה עצם בשפורה וכן הצחיקו בשפו הפסח שהות נכרת חם של וביא שליו השלום (א) מלות כרת סים ופית בראפרינן ובדיר בין עצם כשעורה חלכה ואמריני תו פירוביו הן שיבודין חביבי ומחיצין חלכה למשת מפיני שיעורין האורייתא נינתו כובים ותיתה דבובתים ושטורה ומפרשי לה שעורה דקאמר לא ישמא ומאי עצם כשטורה (רפסקי)

כו נכלה לפרש למכת ואמטבינהו ובנן אקראי ואימה לם נפי במדר שתרות בפתרי משמאין באחל עצם כשעורה וכוי מכלל ראי לא תוח ביה כשעורה וי עצם כשעורה שאמרו בהליפתה או כלא הליפתה בלחה או ביכשה יא: שרפן מיקרי: תריש ולאחותו מה תלמוד לומר הרי שהיה הולך א לנויר מליטמא כדמתיב (נודנו ו) לאמיו ולאמו לאחיו ולאחותו

תנהו ענין למי שהולך

זכריו מעכב הפסחם:

אמרת לא ישמא.

דלם קשה דהם תנ" בשתחות ופיד הלכה כם) "כל טומחה שחין המיר קבר: כה בשפורה. החבל: בבים הפרם. דלם משתח חלם העומדים בשורה וכו': מת"ר אשורה הרואה ודופה חין טיר מגלח עליהן כדחנן פנימה פמורה ושאינה רואה פנימה חייבת רבי יהודה אומר הבאים מחמת האבל פטוריו מחמת עצמן חייבין: אמר רב יהודה אמר רב יהמוצא כלאים כבגדו פושמן אפי' בשוק מ"מ יאין חכמה ואין תבונה ואין עצה לנגד ה' ייכ"מ שיש חלול השם אין חולקין כבוד לרב מתיבי יקברו את המת וחזרו ולפניהם ב' דרכים אחת מהורה ואחת ממאה כא במהורה כאין עמו במהורה כא בממאה כאין עמו בממאה משום כבודו אמאי לימא אין חכמה ואין תבונה לנגד ה' תרגמה רבי אבא בבית הפרס דרבנן דאמר ירב יהודה אמר שמואל ימנפח אדם בית הפרס והולך ואמר רב יהודה בר אשי משמיה דרב יבית הפרם שנדש מהור ת"ש דאמר ר' אלעזר בר צדוק ימדלנין היינו על גבי ארונות של מתים לקראת מלכי ישראל ולא לקראת מלכי ישראל בלבד אמרו אלא אפי' לקראת מלכי עכו"ם שאם יוכה יבחין בין מלכי ישראל למלכי עכו"ם אמאי לימא אין חכמה ואין תבונה ואין עצה לנגד ה' כדרבא דאמר רבא דבר תורה אהל כל שיש בו חלל מפח חוצץ בפני הטומאה ושאין בו חלל טפח אינו חוצץ כפני הטומאה ורוב ארונות יש בהן חלל מפח וגזרו על שיש בהן משום שאין בהן ומשום כבוד מלכים לא גזרו בהו רבנן ת"ש חין עושין מכעלי חיים גולל ודופה ינדול כבוד הבריות שרוחה [את] לא תעשה לקבר ואי גולל היינו כסוי הארון וכי עושין מבעלי חיים כסוי לחרון עם ע"כ שבתורה ואמאי לימא אין חכמה ואין תבונה פר"ת דגולל היינו מלבה וכן דרך בני ואין עצה לנגד ה' תרגמה רב בר שבא קמיה חדם ליתן בהמה על הקבר לפימן דרב כהנא בלאו ידלא תסור אחיכו עליה לאו דלא תסור דאורייתא היא אמר רב כהנא יגברא רבה אמר מילתא לא תחיכו עליה כל

מילי דרבנן אסמכינהו על לאו דלא תסור

ומשום כבודו שרו רבנן "ת"ש יוהתעלמת

במס' מיר פרק כהן גדול (דף נד.) והיה אומר ר"ם דליתי להני כללי דהם חמר החם רבישים דם חיו המיר מגלח שליו עד שיהם חלי לוג ואפילו הכי כהן מחהר עליו כדאמרינן בפרק בהמה המקשה (חולין דף עב.) דרביעים דם הבל מב' מתים טמל ומפחינו ליה מעל כל נפשות מת לא יכל ויייל דהתם מכל מקום הוי שם טומחה שהטיר מגלח עליה אבל גולל ודופה אינו כלל בנזיר ולכך אין כהן מחבר עליו אי נתי כא ברייתא סברה כוקנים הרחשונים ומיד נגן שהיו אומריי רבינונת דם נת בתנלחת ווור ומיהו תיתם חמתי חין המת מטמח באהל כיון שהכסוי עלמו מהכל טומחה דכל דבר המקבל טומחה אינו חולך בפני העומאה אם כן מעמא באהל וייל דאין מטמא אלא לד חילון" שבו אבל לד פנימי טהור כדתנן במסכת אהלות בפט"ו (משנה ט) חבית שהים מלחה משקין עהורים ומותפת למיד פתיל ועשחת גולל לחבר הנוגע בה מטמח טומחת שבעה והמכים והמשקין טהורין לפי שלד פנימי כולו טהור ומיהו תימה לפ"ה דפירש כפ"ק דערוכין (דף טו) (כ גכי

> עד שיתנו עליו מלכהם: רוב ארונות יש להם חלל מפח. ול"ל שרחש החרון פתוח שחם סיה סתום חדרבה כי יש בו פותח לפול את בנו. שבשתיהו טפח מטמח וחפילו כלד הריהן שבו כדלמרינו במסכת לסנות בפ"ו ומ"לו נפש אטומה הנוגע כה מן הלדדין טהור

בו א מיי פיד שכנסת מלפה ו מתנ משיו ה מינום אני נוחים מינה מינים מנוח שלים אין כבן מחבר שלים ונולו

poles pero flore over twee t מוש"י יו"ד סי' שער ספיף

בב הו מיי מין מכל מום בנ ז מיי סינ מכלכת אם

> לרדה כורה או מסורה א פרוב כלי לון כחוג עבור עד וושים מרים סתו רכע סעים

> > -מוסף רש"י MODES SEED HAVE

----רבינו חננאל

מנפח ארם בית חפרה והולר יתוח, וכיון שנילה עבר ולא ממעט תטחר המקופו. אדר שלעזר כר ערום מדלביו חיינו סלכים. וארונות חללו כלים to not the ten yet to יבריות שדוחה את לא תעשה בנודו לתנחיו בחמה, אינו שאתה מתעלם, באיזה צד. נון זקן שאין כבודו להנחינ

בטול מלחכתו לרדוף חחריה יתירים מהם פעמים שאתה מתעלם מהם ופעמים חיים עליהו כרת כרתנו על דמי החבדה ולח ירצו הבעלים שאין אתה מתעלם מהם הא כיצד אם יהיה להשיב לו יותר ממה שמשיב להם מת בל-בכיתו מפני ממומחה בוקעת כהו והיא כבית הקברות או היה זקו ואינה ונמלה כוה מפסיד: ונגמר מינה. או שהיתה מלאכתו מרובה משל לגבי כלחים דחמרן פושטן חפילו אמאי לימא אין בשוק: מתונה. קל מחיסורה: הלמוד ולמוד והמוד בבלי נבלי בבלי 1 1 Û 7308 1217 1 2 Man Man Man * 0 * דלמוד Perm כי אינו מחליף ממנה דיבור אחר ואיז בתח בפות פרק די מיתות ווף נוון כי בישעת פטירתו הה משררה הפנימיים פטורין. בטסי פנחדרין בפרק כהן גדול (ו

ווכיר את כולם שאי אפשר שיוכיר רבר שאין בו תלפור כרכתיב Talmud de Babilonia

ועוד דאומה קריאת שמע סמוך

כדאמר בסמוך (דף ה.) ואם שלמיד

שליש הלילה כדמפרש בגמ' (דף ג). ומשם ואילך עבר זמן דלא מקרי הכוכנים. והכי איתא בירושלמי אם קרא קודם לכן לא ילא ואם כן ב ב ג מיי ופחיב שם טושיע למה אנו מתפללין קריאת שמע בבית ב ד מיי פיד מהל מפשה הכנסת כדי לעמוד בתפלה מתוך הכנוסת כלי לשנה? במפנים לותן דברי תורה. תימא לפירושו והלא אין ד ח פיי פי פוס הלכם תי

העולם רגילין לקרות סמוך לשכיבה male, more done from own a 75 אלא פרשה ראשונה ולחמו דף ס:) ואם כן שלש פרשיות היה לו לקרות. ועוד מרים פי ניח ופופים פי וליי קשה דלכיך לכרך בקריחת שמע , , חיי פין חפלי חרחום

שתים לפניה ושתים לאחריה בערבית. פייב ופחייג לחייו תניוו:

למטה אינה אלא בשביל המזיקין תורה אור השלם ו. השנתם לכניך ודברת כם חכם הוא אינו לריך. ועוד קשה דא"כ בשבתר בביקר וכלכתר פסקינן כרבי יהושע בן לוי דאמר בדרד ובשבבר ובשפר

תפלות בחמלע מקנום פי׳ בחמלע בין 2. הפרא אַלווים לאור יום שני קריאת שמע בין קריאת שמע של ולחשד שיא לילה חיי איב מיתי בקר יונם אחד: שחרית וכין ק"ש של ערכית. וחנן

קיי"ל כר׳ יוחנן דאמר לקמן (דף ד:) ג. ובא היאשש ואהר ואהר איהר בן העולם הבא זה הסומך האו גאולה של ערבית לתפלה. לכן פיי

ר״ת דאדרבה הריאת שמע של בית הכנסת עיקר. ואם תאמר היאך אנו קורין כל כך מבעוד יום. ויש לומר מחני. מישהי קורין את שמצ קורין כני כן מכפור יוט. דים פומני בשיבין משנה שהכתנים דקייתה לן כרבי יהודה דהמר בפרק נכנסין לאכל בחיומהן. תפלת השחר (דף מ.) דומן תפלת דקיימא לן דקריאת שמע מנחה עד פלג המנחה דהיינו אחד עשר שעות פחות רביע ומיד כשיכלה הקורא קודם לכן לא יצא ידי ומו המנחה מתחיל זמן ערכית. ואם ברית הנוסח, איב לפח קורין אוחה תאמר היאך אנו מתפללין תפלת מנחה קורין אוחה בשביל סמוך לחשכה ואפילו לאחר פלג חובה אלא כדי לצמור בחצלה המנחה. יש לומר דקיימה לן כרבנן ירושלטי מתניחין הברבות דאמרי זמן תפלת המנחה עד הערב בקראת שמצ שצל משחי. ואמרינן לקמן (דף מ.) השתח דלה וקורא של מטחו פרשה שמצ אתמר הלכתא לא כמר ולא כמר ווהיה אם שפוע חשפעו ח פרעות ציצית עצציו ומו ציצית לעבד כמר עבד ודעבד כמר עבד. בלילה וועל אחה י מכל מקום קשיא דהוי כתרי קולי באכר שאם נאנם בשינה אין לסתרן אסדדי שהרי מאים טעם המשון בוי לקוות קריית שמע אנו מתפללין ערבית מיד לאחר פלג בופנו, וכבר הוכיר יציאה המנחה משום דקיימה לן דשעת מצרים ובידן ברכות של קריים שמע בבית תכנסת רידצא בתנ המנחה כלה כדברי רבי יהודה ומיד ואמי מכשור יום נמי שנחב הוי זמן ערכית וכומן התפלה עלמה בפרק חפלת השחרן. גפ". תבא חיבא האי וכרי. מיכציא לו לא קיימא לו כרבי יהודה אלא כרבנן. מגא היכא קאיי רקתני פישו על כן אומר כ"י דודאי הריאת שמע קורין את שטב ותוב בפיא של בית הכנסת עיקר ואנו שמתפללין בקרת שמע של ציבה לחצי ערבים מבעוד יום סבירה לן כהני של שחרת ברישא ופששים מנחי לגמרא דאמרי משעה שקדש לחרייהו הצי חבא אקרצ קצי היום וגם משעה שבני לדם נכנסים אום לפוא פרית שמע, ומפרש בהא קרא בשכבך ובקוטך, של להסב דהיינו סעודת ע"ש והיא היתה מבעוד יום ומאותה שעה הוי זמן כך של שחריה ובקוכך תפלה. וגם רחיה (לקמן מ) דרב הייםשיטי תודיהו. אי הבי

בפרשת וידוי בשיתי הקדש מן הבית ותנא בשאר סיפוי דבי רב (00) כי תכלה לעשר יכול בתנוכה וכוי תיל כי תכלה לעשר רגל שהמצשרות כלין בו חוי אומר זה הפסח. מכאן אמרו ערב יו"ט האחדון של פסח של רביעית ושל שביצית היה ביעור ברביעית מפני מניפר עני שבשלישית ובשביעית מפני מניטר עני שבשפית והניא ואז נוארי וחווות נחודה וייה חייו בערכי חכתים מצפר עני לש שכחה ופאה ותנו שנו בשנה במנחה בירים (האחרוו) היו מתודיו ואפרינו עלה בגפי דבני מערבא ויתודה ביום אשון של פסה כדי שיהא לו לאכול בפסה ויחודה בשחרית ער כאן מצוה לאכול אלו החומרות שיש במעשר ואינן בה ברתבן מבמורם פיב ורבו יש במצשד מה שאין בתרומה שהמצשר והבמודים שעונין הבאה מקום וטשונין וידוי ואסורין לאונן החייבין בבישר וכר הדי אלו במצשר ובבבורים מה שאין כן בתרומה והנא בתוסמתא (משמר שני 1-12) גפי חומר במצשר שני שמצשר שני קונה את הקנקנים ואומר (דמי עירוביו) (דמיו ועירוביו) וספק עירוביו כל שהוא וטעון הרסט וטעון וידרי ואמור לאוכן ולא תותר לאכילה אלא כפרינו ואין מדליקיו כו את הכר מה שאין כו בתרוכה ואמרינו שלה ניבחות דף טון דמתני ואלו אסורין לכער מהן בעומאה ואוכלן בטומאת עצמן לוקה לא קהני אלמא הני ושייר ואטרען (ענו זף עו) אמר ריש לקיש משום רי סיכאי סנין למעשר שני שנטמא שמותר לסוכו בטומאה שנאמר ודנוינו כיון ולא נחתי ממנו למת וכוי והתרומה נקרית קודש כרכתים היקרא כיכן וכל זד לא יאכל קדש וכחים פנה ואיש כי יאכל קדש בשנגה וכבסודות הף יה פי שני הנדים כיכן דק קדשיך אלו התרומות ל) והחומרות שישגן בה ואינן במעשר שאם יאכלנה זר במוחר חייב מיתה בידי שמים ואם בשונג משלמ

קרו וחומש ברסתיב מיפוא כים ואיש כי יאבל קודש בשנגה האפיי הבהו עצמו אם יאכלנה במדיד בשהוא שמא חייב מיתה ברכתים (BB) ומתו בו כי יחללוהו ותביא (BUTTE) ואלו שהן בפיתה כהן טפא שאכל תדופה שהורה כו׳ האין מועיל בה

יצור לפני זו צלחיד זה רידוי מעשר האמר לאונו ... הפריוו כלום זאינו מוציאה מסדופתה ולא תוא מותרת ליצואל שלא אמודה היא עליו מכל מכום לכד מאומה היא נוליו מכל מכום לכד מאומה היא אמודה היא עליו מכל מכום לכד מאומה בהו העבודיו

מאימתי הוריו את שמע נערניו. משעה שהכהנים נכנסים לאכול בסרומסן. כהנים שנטמאו וטבלו והעריב

שמשו והגיע עתם לאכול בתרומה: עד סוף האשמורה הראשונה. כן פירש רש"י שחריאת שמע שעל המטה עיתר והוא לאחר לאחר

תו זמן שכיבה ולא קרינן ביה בשכבך ומקמי הכי נמי לאו זמן שכיבה לפיכך הקורא קודם לכן לא יצא ידי חובתו. \$90000000000 אם כן למה קורין אותה בבית הכנסת כדי לעמוד בתפלה מתוך דברי סורה והכי תניא בברייתא בברכות ירושלמיי. ולפיכך חובה עלינו לקרותה משתחשך. ובקריחת פרשה רחשונה שחדם קורח

2000000000000 על מטתו ילה: עד שיעלה עמוד השחר. שכל הלילה תרוי זמן שכיבה: ורין את שמע בערבין. ימשעה שהכהנים סתער חלבים ואברים. של חרבנות נכנסים לאכול בתרומתן עד סוף האשמורה שמרק דמן ביום: מצותן להעלות הראשונה דברי ר' אליעזר. והכמים אומרים כל הלילה ואינו נפסלים בלינה עד שיעלה עתוד השחר והן למטה תן יעד חצות. רבן גמליאל אומר יעד שיעלה סמובח דכתיב לא ילין לבקר ושמות לר): עמוד השחר. מעשה וכאו בניו מבית חלכים. של כל קרבנות: חברים. של המשתה אמרו לו לא קרינו את שמע אמר עולה: וכל הנאכלים ליום אחד. כגון להם אם לא עלה עמור השחר חייבין אתם חטאת ואשם וכבשי עלרת ומנחות לקרות ולא זו בלבד אמרו אלא ייכל מה ומודה: מצומן. זמן אכילמן: עד שאמרו חכמים עד חצות מצותן עד שיעלה שיעלה עמוד השחר. והוא מכיאן עמוד השחר סיהקטר חלבים ואברים מצותז להיות נותר דכתיב בתודה לא ינית ער שיעלה עמור השחר מוכל הנאכלים ליום ממנו עד בקר (ויקרא ז) וכלם מתודה ילחדו: אם כן למה אמרו הכמים עד אחר מצותו עד שיעלה עמוד השחר א"כ חלות. בקריחת שמע ובחכילת קדשים: למה אמרו חכמים עד חצות °כדי להרחיק כדי להרחיק חדם מן העכירה. אדם מן העבירה: גמ' ייתנא היכא קאי דקתני ואסרום באכילה קודם זמנן כדי שלא מאימתי ותו מאי שנא 👁 דתני בערבית ברישא יבא לאכלן לאחר עמוד השחר ויתחייב לתני דשחרית ברישא תנא אקרא קאי כרת וכן בקריאת שמע לזרו את האדם ידכתיב יבשכבד ובקומד והכי קתני זמן שלא יאמר יש לי עוד שהות ובתוך כך קריאת שמע דשכיבה אימת משעה שהכהנים יעלה שמול נחשבר העריב שמשו יעלה עמוד השחר ועבר לו הזמן. נכנסין לאכול בתרומתן ואי בעית אימא יליף והקטר חלבים דקתני הכא לא אמרו בו חכמים עד חלות כלל ולא נחט להו מברייתו של טולם דכתיב יויהי טרב ויהי סכא אלא להודיע שכל דבר הנוהג בקר יום אחד אי הכי סיפא דקתני ייבשחר שמר מן מך חלף של שלם בלילה כשר כל הלילה והכי נמי סגן מברך שתים לפניה ואחת לאחריה ובערב ששקעה לנחרי דסיים נחג בפרק שני דמגילה (דף כ:) כל הלילה מברד שתים לפניה ושתים לאחריה לתני כשר לקלירת העומר ולהקטר חלבים דערבית ברישא. תנא פתח בערבית והדר מספחים (לג:) וחחר יוסל מן וחברים: גבו' ביכח החי. מהיכח תני בשחרית עד דקאי בשחרית פריש מילי קא סליק דתנא ביה חובת קריאת שמע שהמחיל לשחול כחן זמן הקריחה: דשחרית והדר פריש מילי דערבית: אמר מר אתרא האי. ושם למד חובת החריאה: משעה שהכהנים נכנסים לאכול בתרומתן. וחיבע"ה. הה דתנה ערבין ברישה יליף מכדי כהנים אימת קא אכלי תרומה משעת מברייתו של עולם: והדר תנא בשחרים. צאת הכוכבים לתני משעת צאת הכוכבים. מאימתי קורין את שמע בשחרית י:

קמשמע לן ״דכפרה לא מעכבא כדתניא ״יובא השמש ומהר ביאת שמשו מעכבתו מלאכול בתרומה ואין כפרתו מעכבתו מלאכול בתרומה. שוממאי דהאי ובא השמש ביאת השמש והאי ומהר מהר יומא

היי מצלי של שכת בערב שבת ומסתמת גם היה קורה קריאת שמע. מכל אותן הראיות משמע דקריאת שמע של בית הכנסת היא עיקר. והא דקאמר בירושלמי למה היו קורין בבהכ"ע וכוי אימר ר"ת שהיו רגילין לקרות ק"ש קודם תפלחם כמו שאנו רגילין לומר אשרי תחלה בשחית שוב של שבים ואותה ק"ש אינה אלא לעמוד בתפלה מתוך דברי תורה. ומכאן נראה מי שקורא ק"ש על מנותו שאין לברך וגם אינו לריך לקרות אלא פרשם ראשונה: ליתני דשחרית ברישא. כדאשמתן נתמיד דלמינ של נקר מחלה: אי הכי סיפא דקתני שחרית ברישא. אי אמרם בשלמה דסמיך הקרה דבשכבך ה"כ הינ מקפיד קרה אלה הק"ש. אלה ה"ה דסמיך הקרה דברייתו של עולם ה"כ קפיד אכל מילי ה"כ סיפה רב גיסים גאון ויפשף דקתני וכו': מברך שתים לפניה ובר, וירופלמין ושבע ברכות הוי כנגד שבע ביום הללמיך (פהלים קיע) ולא קא משיב יראו עינינו לאביל פפנו הגו נפסג אפור דההיא כרכה מתנו לבנן ° כדי להמתין לחבריהם בבית הכנסת, ודותא בבית הכנסת שלהם שהיו עומדים בשדה והם מסוכנים מו המזיקים המרופה. מכלל רחאי דכתב אבל בבתי כנסיות שלנו אין צריכין להתתין לתבריהם אלא בלילה: [הא קמ"ל דכפרה לא מעכבא. ואיה הא תניגא חדא זימנא במס' נגעים בוד דבתיב וונה ולא בשרה (פייד) ומייתי לה בהערל (דף עד:) העריב שמשו אוכל בתרומה וו"ל דרגילות של משטוח לאשמועינן בקולר אף למה שמסורש כבר⁶: שאיי שפא והוא ההוו בין

מלתא אגב אורחיה קמשמע לן כהנים אימת

קא אכלי בתרומה משעת צאת הכוכבים והא

מעלה וויפנת מן הקדשים אינו מותר לטפא לאוכלן לאויר ביאת השמש כלבד אלא אמור הוא כל אותה הלילה לאבול בקדשים לפוד מבנו מותר ומה שמשתייר מנוז לשנה הרביעית ושנה השביעית צד ערב יום טוב האחרון של מפה הייב לבעדו כדבתים מר שיבא היום ויביא כפרתו ואו יהא מותר בקדשים ואיתא טפרשא במסכת יבמות כפי העדל (וף עד) והכי אמרי הא דתנן ובל ועלה אוכל במעשר הצריב שמשו אוכל בתרומה הביא כפרתו אוכל בקרשים מגלן אמר רבא אמר רב חסרא ג' קראי מיבי בחיב וויצרא כדבו לא יאבל מו הקרשים כי אם רחץ בשרו בפים חלה הדבר ברחיצי בלבר ובחיר ווצה רבא השפש ושהר אכל מן הקרשים) חלה הרבר גם בביאה אור השמש והיא שעה יציאה הכוכבים ומדיב (או יובו וכפר עליה המהן שהרה חלה נמידר השהרי גם בהכרבת שרבו ואלו המסראות היו נראיו בפותריו זה את זה ולפי שאי אפשר להיות רברי מרבר שהוא סיוחד לו ואמרו הא כיצד כאן למעשר כאן לתוומה כאן לקדשים הפסוק הראשון שחלה בו הדבר ברחיצה מלבד הוא טיוחד לפעשר והספוק השני שהצויכו לביאת השפש הוא טיוחד לתרומה אבל קדשי המובח אין מותר לו לאכלן אלא איכ הביא הכפרה שהוא מתחייב בה ואו החי כפרהו גמורה כרכחים וכפר עליה הכהן ומהרה: ואני אפרש לך עיקר דול שלפדונו רבותינו זיל כי אלו תני דברים המפשר והתרופה הוקרשים כל אחד ואחר יש לו יתרון ויש בו חומרא שהיא בי המוכן למינה יוניפל שלה איפן הייבול לייבול מינו שירוף שלה של הייבול שלה איפן הייבול שלה איפן הייבול שלה איפן הייבול שלה איפן הייבול לוביע לפקים שורים בי אוביע לפקים שורים בי איפן הייבול לוביע לפקים שורים בי אוביע לפקים שורים בי אוביע לפקים שורים בי איפן הייבול לוביע לפקים שורים בי אוביע לפקים שורים בי אוביע לוביע לפקים שורים בי אוביע לפקים בי אוביע לפקים

סילון, כ) (לקסון עיון, D (חב'

מנוחת כנ, דיה סמל"ן. הגהות הב"ח (h) גפו דתני דערביי כריקה:

גליוו הש"ם

בתום' מכוד כו' כדי לחמיני

פרת תופר דיים פיון: בהנחת פוחרי"ב אחר פלת מושי דיים אנטנים:

מוסף רש"י שכמה כרשיי מדפום שונצינו סעיהרתה תלייה בתרכן כנון וכ

el día [lit. anocheció el sol]; והגיע עתם יצים מרכנו למחרק חיד חומר y les llegó el momento לַאַכל בַּתְרוּטָה para poder volver a comer terumá. non more rooms poors ממשת מתחם: והאי ושהר מרבנים לפי פוחו פחינות חירה er actric odra inaccrea כת לפלפה חלקים, לכך החיי דב ACUESTES". ומקמי הכי נמי לאו ומן שכיכה Y כל ומו שכני לוכם שוסמיו לילר

EDICIÓN TA SHEMÁ

ודם שיכנים, וים ככלל הזה פלימר כעל לו ושכת בחוג

רב ניסים גאוז

חדלף כל פרקתו ליפן ככר

וד שיעלה עמוד השחר.

נפ" רבא השמש ושהר ביאת מו הטרשים אינו מיוחר אלא

מחובין סוחרין זה את זה כי כלם נבוחים לפבין השחיקו לנו קרמונינו פידושם והצמירו לנו כל אחד ואחר מאלו המקראות

משעם לחם הכוכבים. שהות נמר

ביאת השמש כדיליף לקמן (פמוד ב):

versículo y hablarás de ellas (las palabras de la Shemá)... cuando te acuestes, y cuando te LEVANTES1. A su vez, de este versículo se deriva que esta mitzvá se debe cumplir tanto de noche (CUANDO TE ACUESTES) como de día (CUANDO TE LEVANTES). Esta primera Mishná del tratado se centra

INTRODUCCIÓN A LA MISHNÁ

omo anticipamos en la introducción al capítulo, la mitzvá de recitar la Shemá se aprende del

en el horario de la Keriat Shemá de la noche, donde se exponen distintas opiniones de los Tanaím acerca de los límites de este horario, que surgen de las diferentes formas de interpretar la expresión

BERAIOT

מאיטתי קוריו את שטע בערביו מותבלי משעה שהכהנים נכנסים לאכל

A partir de qué momento בתרומתן se puede recitar la Shemá en las noches? Desde el momento en que los cohanim entran para comer su terumá: כהנים שנטמאו וטבלו והעריב שנושן La Mishná habla de aquellos cohanim que se impurificaron y pasaron las siguientes etapas: se sumergieron en un mikvé para purificarse y terminó

עד סוף הַאַשְּמוּרָה הַרְאשׁוֹנָה Hasta el final de la primera guardia: שַׁלִישׁ הַלְיֵלָה (בּוְטְפֹּרְשׁ בְּגְטָרָא (דְּףְ ג.) Se refiere al primer tercio de la noche, como explica seguidamente la Guemará (3a). משט ואילף עבר זמן דלא מקרי תו זמן שכיבה ולא קריגן ץ ביה בּשְׁכבּך Y, de ahí en adelante, pasó el horario para cumplir esta mitzvá, pues ya no se considera horario de "acostarse" (por lo general, a esa hora la gente ya se ha acostado), y por ende, no es válida la denominación "CUANDO

La Mishná cita un episodio ocurrido con Raban Gamliel: מעשה ובאו בניו מבית המשתה Aconteció que volvieron los hijos de Raban Gamliel de una celebración, pasada la medianoche, אמרו לו y le dijeron: לא קרינו את שמע Aún no hemos recitado la Shemá. ¡Todavía estamos a tiempo? אמר להם Les respondió Raban Gamliel: אם לא עלה עמוד השחר חייבין אָתֶם לְקְרוֹת Si no despuntó el alba, todavía están obligados a recitarla. ולא זו בלכד אמרו Y no sólo en esta mitzvá los Sabios dijeron que se debe cumplir hasta la medianoche, a pesar de que según la Torá la obligación se extienda hasta el alba. אַלָּא כָּל מַה שַאַמרוּ חַכְמִים עַד חַצוֹת Más bien, en todas las mitzvot en que los Sabios dijeron que se deban cumplir hasta la medianoche, מצותו עד שיעלה עמוד השחר en realidad, el horario de esas

MISHNÁ La Mishná expone los horarios de la Keriat Shemá de la

A partir de qué momento se puede recitar de cué momento se puede recitar

la Shemá en las noches para cumplir con esta mitzvá? משעה שהכהנים

Desde el momento en que los cohanim² que se

encontraban impuros³ entran en el estado de pureza⁴ requerido para

comer su terumá⁵. עד סוף האשמורה Y se puede recitar hasta el final

de la primera guardia6. דברי רבי אַליעור Esta es la opinión de R. Eliezer.

Por otro lado, los Sabios dicen: עד תצות Se puede recitar

hasta la medianoche7. רבן גמליאל אומר En cambio, Raban Gamliel opina:

ער שיעלה עמוד השחר Se puede recitar hasta que despunte el alba.

antes del primer tercio de la noche tampoco es horario de "acostarse", ya que la gente no suele irse a dormir de día. קַּינַרְהָ הַקּוֹרֶא קֹדָם Por lo tanto, el que recita la Shemá antes de ese horario no cumple con su obligación. Rashi pregunta: אָם כן לְמָה קרין אותה בבית הכנסת Si es así, spor qué solemos recitar la Shemá de la noche en el Bet Haknéset antes de la Amidá de Arvit, a pesar de que todavía sea de día? Responde Rashi: בֵּי לְעֵמֹד בַּתְפַלָּה מְתוֹךְ דְּבֵרִי תּוֹרָה La razón, no es para cumplir con la mitzvá de la Keriat Shemá, sino para ponerse a rezar inmediatamente después de haber recitado palabras de Torá (de la Shemá). יַהָּיָלְיִי הָא בַּבְּרָנִיתָּא בַּרְבָיוֹת יָרִיּשְׁלְפִי Y así lo enseña una Baraitá en el Tratado de Berajot del Talmud Yerushalmi. Concluye Rashi: ילפיקר חובה עלינו לקרותה משתחשה Y por lo tanto, en ese caso, estamos obligados a volver a recitar la Shemá cuando ya anocheció, después de la salida de las estrellas. נַּבְּרָשֶׁת צָר מְּעְשׁהַ רְאִשׁוֹנָה שֶׁאָדֶם קוֹרָא עַל מְעָתוֹ וַצֶּא Y con el recitado del primer párrafo de la Shemá, que la persona suele recitar sobre su cama antes de dormir, cumple con la obligación de recitar la Shemá de la noche.

עד שיעלה עמוד השחר Hasta que despunte el alba: שָּלִי לַה לַיְלָה קְרוּי זְטִן שְׁכִיבָּה Según Raban Gamliel se puede cumplir la mitzvá hasta ese momento, ya que a toda la noche se denomina horario de "acostarse", pues él interpreta "CUANDO TE ACUESTES" como el periodo en que la gente sigue acostada.

NOTAS

- Devarim 6:7.
- 2 Cohanim: Sacerdotes. Eran los únicos que podían comer la terumá.
- 3 Por ejemplo, por haber estado expuesto a la impureza de un muerto, de un cadáver de animal o por haber sufrido una emisión seminal, entre otros casos Mientras el cohén no se purifique, la Torá le prohíbe comer terumá.
- 4 Sifté Iaiamim sobre la explicación de Rashi.
- 5 Terumá: Parte de la cosecha que se separa y entrega al cohén.

e de la noche en que los grupos de ángeles se turnan para alabar a Hashem. Más adelante, la Guemará analizará el

44

בחדתי. שנפלה מחדש שהחומה שלה נפלה ועודנה בחזקתה: חשד נמי ליכח. דתנן (במסכת קידושין דף פ:) אבל אשה מתיחדת עם שני אנשים: בחרי ופריני. דאמרינן החם לא שנו אלא בכשרים: במקומן סיישינן. במקום שהם מלויין חדיר חיישינן אפילו בחרי: בדברא.

קדמו עיני חשמורות. :סקדה: חלות לילה שהיה דוד עומד משמרות יש בהס: ור' נתן. אמר לך האי קדמו עיני אשמורות דקאמר דוד קדמו לשאר מלכים קאמר לעמוד בשלש שעות ביום בתחלת שעה שלישית: שית דלילית. חלות לילה הוי שש שעות: ותרתי דיממא. מלכים ישנים הוו להו תרתי של שמונה שעות: אלא לדבר הלכה. אסור לספר לפניו שהכל חייבין לספר בהן והמת דומם והוה ליה לועג לרש חרף עושהו (משלי יו): אבל דעלמת. שחין גנחי למחרים בהן ליח לן בה: מאורתא. מחחלת הלילה: בנשף בערב יום. בהעריב היום קרוי נשף: ה"ק. קרא דחלות לילה: מעולם לא עבר עלי חלות לילה בשינה. שקודם מתנמנם לכן הייתי עומד: עוסק בחורה כשהוא מתנמנס. הזה שאינו נרדם לעולם אלא ונעור תמיד: בשירות ותשבחות. מפרש בההוא קרא להודות לך וגו': של חנייתם למחרתם. ליום מחרת שם: ה"ג אי הכי לכתוב מהנשף ועד הנשף או מהערב ועד הערב אלא אמר רב אשי תרי נשפי הוו: נשף יממא. החד ונולה כמו לושום מדוכחיה (מגילה

המזיקין. וההיא שידוע שרגילין שם דלעיל דבתרי ופריצי ליכא משום מזיקין איירי בסחם שאין רגילין: אין אומרין בפני המת אלא דבריו של מת. ופסק רב אלפס משום רב האי דוקא דברי חורה אבל דברים דעלמא ליח לן בה. ודוקא בארבע אמות שלו:

רודו לפונית מנשבת. דהא אמרינן בפרק לא יחפור (ב"ב דף חשד נמי ליכא כתרי ופריצי. מפני המפולת כה.) שהיא מנשבת עם כל אחד ואחד: ואתא איהו ואמר כחלות. ואס תאמר מכל מקום לימא בחלות כמו שאמרו לו מן השמים דהא אמת אמרו לו. וי"ל שלא רצה לומר להם דבר שלא נמי ליכא במקומן חיישינן ואב"א לעולם בחד היה יכול להראות ולהוכיח אם ישאלו הבור מתמלא מחוליתו. פירש רש"י אם יחפור ויחזיר בו עפרו ומשום מזיקין איכא: ת"ר ארבע משמרות לא יהא מלא. ומימא דאין הנדון הוי הלילה דברי רבי ר' נתן אומר שלש מ"ם דומה לראיה שהרי לא היה אומר להם אלא ליטול מן העשירים וליתן לעניים. אם היה מצוה ליטול מן העניים ולחזור וליתן להם אז היה דומה למשל. ומפרש רבינו תם מחוליתו מנביעתו אין הבור מתמלא מן הנובעים בו. ובתוספתא יש אין הבור כתיב מ"ט דרבי א"ר זריקא א"ר אמי א"ר מתמלה מחוליתו אלה אם כן מושכין לו יהושע בן לוי כתוב אחד אומר חצות לילה מים מלד אחר. ור"י פירש שאם תחפור אקום להודות לך על משפטי צדקך וכתוב אחד מלד זה ותנים מלד אחר לא תמלא. שמה אומר קדמו עיני אשמורות הא כיצד ארבע שנותן כאן חסר כאן. כמו כן מה שנוטל משמרות הוי הלילה ור' נתן סבר לה כרבי מן העשירים יתחסר מן העשירים:

שכן דרך מלכים לעמוד בשלש שעות שית דליליא ותרתי דיממא הוו להו שתי משמרות רב אשי אמר משמרה ופלגא נמי משמרות קרו להו: ואמר רבי זריקא

שמת דשף ב:): ולמל היה יודע בשעת

חלוי לתנולה

Statement

המחורנו.

Proof Attack Defense Question

סדמתי בנשת ואשועה וממאי דהאי נשת אורתא הוא דכתיב בנשת

בחדתי ותיפוק ליה משום מזיקין בתרי אי בתרי

ותיפוק ליה משום חשד ומזיקין בתרי וכשרי.

מפני המזיקין ותיפוק ליה מפני חשד ומפולת

כחורכה חדתי וכתרי וכשרי אי בתרי מזיקין

ובחורבה חדתי דקאי בדברא דהתם משום

חשר ליכא דהא אשה בדברא לא שכיחא

דר' נתן דכתיב ויבא גדעון ומאה איש אשר

אתו בקצה המחנה ראש האשמורת התיכונה

תנא אין תיכונה אלא שיש לפניה ולאחריה

ורבי מאי תיכונה אחת מן התיכונה שבתיכונות

ור' נתן מי כתיב תיכונה שבתיכונות תיכונה

יהושע דתנן ר' יהושע אומר עד שלש שעות

של מ לית ל תורה כ"ב וע"פ מדה ט". המימיד

אם הודעת לו מקומו איזה הוא.

צוית לבוקר איזה מקומו.

המימיך צוית לשחר איזה מקומו

של כל אחד. והיינו מ"ש כאן

ויקרא אלהים לאור וכו׳. כד הוא

אור יום. ביום אתה שולם ויום

יהיה תחומד. ולחשר כרא ואמר לו לילה פי כלילה תהא שולם

איזה מכומו, המימיד צוית

שכשבראם נושה שלום ביניהם

מהד קרא ילפינא (יפ"ת).

זמנים. היינו האלפים שנה

מדינין. שעד כחן לח נקבע להם

כמו שהודעתי אני. וע"פ מדה זמן דחי הוה ממשלמם מתחלה י"ט מדבר שנאמר בזה וה"ה על כר זה ניום חה כלילה חין כחן מחלוקת. יפ"ת. אין כתיב לחבירו. פיי הפסוק המימיך כאן. הקשה היפ"ת כיון דחמר

לומדים ע"פ מדה י"ו. שהקב"ה מתיחר על הרעה מרחרר קרא צוה לבוקר וללילה איזה מקומו וכתב קיא לילה ולא כתיב אלהים.

ור"ל מפסוק זה. משנבראו בורא עולמות ומחריבן. ע"ן ועושה שלום ביניהם. כי אין שלום בלא מחלוקת. ע"פ מדה היפה הוא סמיח דעתו מן השאר. צורות ותמונות אחרות והסיחן. כרלם החינה. סדר זמנים כר. לף חודם שנחלי החלורות היה קצוב לפניו יחברך שיעור מדת יום ומדת לילה. נוכ"כ בחב"ח חבל הרח"ם יש לו דרך חסרת וער כפ"ב מחלק סתרי התורה כס" ראמו ורחב ניהי שמורה שכבר חיכה ומשום דק"ל מאחר שהזמו

פלישתאי. מדיינין. מריבין. כד ויסרא אלהים כר. כי הו"ל מדיינין זה עם זה. עיין שמ״ר פר׳ למ״ד סוף ס״י י״א. נה פסחס לף כ׳ ע״ל. חיכ"ר פסוק למימר ויכרא אלהים את האור יום ואת החשר כרא לילה. הלילה ההוא יהחהו אופל, פלוני יום יהא תחומד. כי ט"כ דורש מ"ש ויכרא היינו שכרא אותו ואמר לו אתה היל"ל ויקרא אלהים את האור יום. ואת החושך קרא

תחומה. וכז לשני אמר לו. פלוני. אלהים לאור יום, אמר לו יום

ז אמר ר' יהודה בר סימוז ערב איז כתיב כאן אלא ויהי ערב מכאן שהיה סדר זמנים

הוא מיחד שמו על הרעה אלא

יום ולחשה קרא אלהים לילה אין

ט׳, אלא ולחושד קרא לילה. לפי פשוטו אלהים שנוכר ברישא דקרא קאי גם על סיפא דקרא. אלא שא״כ היה די ור'ל כי ממה שאמר הבוגב וועה שיאמר ולחושד לילה. ויהיה תיכות ויקרא אלהים נמשד גם לסיפא דקרא ולמה חזר וכתב תיכת קרא ולא כתב תיכת מוכ מאד לפד רבי אבהו שפרסי אלהים בסיפא ללמד שאינו מיחד שמו על הרעה. ז מדר זמנים. היינו האלפיים שנה שנכראת התורה קודם העולם.

איסטרפגין. פהיד כמו נליב פלשחים דמתרגמינן איסטרטיג ביניהם. ס"א משנבראו עשה שלום. משכראם מאוחו יום פלישתאי וש"א ייב בין. כ"א הידעת מקומו. איזה הוא שכראן עשה שלום כיניהם. הכי גרסיק והיה ערכ אין כחיב כאן דין הנייו לי כר, וכן מה שאפר מתומו אם ישלום ביום ובלילה. אמר רב מנפומא אני אומר שיהא משמש להכא אלא ויהי לשעבר מלמד שהיה סדר ומנים שהיה סדר ומנים מדם לכו. האי טעם יוצר חור ובורה חשר עושה שלום לכשברהם עשה שלום

דנרכות ישטן, איממרטיגין, ופי הערורן פקידים וולינים. לשלוע כיום. ז ויהי ערב. תשתע לשענר כתשפע ויייו פתוחה מדייניו. מריבים כך ויתרת כו' ופירוש הכתוב ויתרת לחור לחמר לו יום כלומר יום יהה מחומר. ידעת כחיב. פירום וכי הודעתו לשתר מתומו חמנו ליותו. משמע שהתנ"ה הודיע לו מהומו חמנו אחמו. עושה שלום. מכלל שמיו מריכים שכל אחד היה רולה

המשר זמו כורם לבריאה לכך ממים עלה רכי אבהו מלמד שהיה בורא שלמות ומתריבן עד שברא את אלו זכר. וממילא כבר היה מדר זמנים כודם לכן בעולמות שנחרבו (ש"ת).

עבודת הקדם וכספרו דרך חמונה).

Otros libros de la Literatura Rabínica

LIBROS DE **MIDRASH** מְדָרָשׁ

Sifri a Deuteronomio Tierra de Israel s. III

Génesis Rabá Tierra de Israel s. IV-V

הנהות הגר"א שהגיע זמו כייש המה

כנגד במשפיחים (שפד עכשיו) זמנם ומגלסיו זמנם כדכתי ולם תשמים את פלת זהניד (מח) כלוי בסילוף אני עושה שהו משחיתיו ואני מגדל ימש) כם הכי

דמשסים זסניר מגודל כיינו ליכ לשוו שבם דהממי זקנד מגודל ונאב אמי לכם וכים (פא) כנגד כמשקיתים כלו׳ בידולו אינו כלום אלא כנגד המשסיהים שיכוליו להשתיתם כם ככי את כל מכ דמבדת אם מחבל שבטיתו אני אתב וכי תימה ב״כ מטין וקורין ביו מוטיו כין שומדין בין

דלככי פי כוו מוטין קורין

אבל לכטות לכחסילב לא

וכי. ובכי נרסיי לכ כחם י

כלר אלו שמע וביב אם

דכתיב בכו וכיכ לאות על

ידר כום דמימנכו במשירם

דתפלין: שהיה כדין וכי,

מתכ בחילוף שכטיתי אני

חכמת כנענים ת"ל (ויסרא יח) (ושמרתם את מצותי) ללכת בהם ולא ליפטר מתוכם. וכה"א (משלי ה׳) יהיו לך לבדר ואין לזרים אתר: בשבתך בביתר ובלכתד בדרד. ג) (שם ו) בהתהלכד תנחה אותד בשכבך תשמור עליך והקיצות היא תשיחך ג. בהתהלכר תנחה אותר בעולם הזה. בשכבר תשמור עליד בשעת מיתה. והסיצות. לימות המשיח. היא תשיחר. לעולם הבא. ובשכבר יכול אפילו שכב בחצי היום ד) ת״ל בשבתר בביתר ובלכתד בדרד דרד ארץ דברה תורה (כלשוז בני אדם). ה) ד. וכבר היה ר׳ ישמעאל דורש ורבי אלעזר בן עזריה זוקף הגיע זמן קריאת שמע נזקף ר' ישמעאל והטה ר׳ אלעזר בן עזריה ואמר לו ר׳ ישמעאל מה זה אלעזר אמר לו ישמעאל אחי משל לאחד שאומרים לו מפני מה) זקנד מגודל והוא אומר להם יהיה כנגד המשחיתים אמר לו אתה הטית כדברי בית שמאי ואני נזקפתי כדברי בית הלל. ד"א שלא יקבע הדבר חובה (שבית שמאי אומרים בערב כל אדם יטו ויקראו ובבקר יעמדו שנאמר ובשכבר ובקומר. ובית הלל אומרים כל אדם קורים כדרכם שנאמר ובלכתר בדרר אם כז למה נאמ' ובשכבר ובקומר אלא בשעה שבני אדם שוכבים ובשעה שדרך בני אדם עומדים). (ס״פ): לה וקשרתם. אלו בקשירה ואיז ויאמר בקשירה.

שהיה בדיז ומה אם סדש לי והיה כי יביאר שאינן בשנון הרי הם בקשירה. ויאמר שהוא בשנוו אינו דין שיהא בקשירה ת״ל וקשרתם אלו במשירה ואיז ויאמר בקשירה. ועדייז אני אומר א) (והרי) קדש לי והיה כי יביאך שקדמו מצות אחרות הרי הם בקשירה. עשרת הדברות שלא קדמו מצות אחרות אינו דין שיהו בקשירה. אמרת ס"ו אם ויאמר שהוא בשנון אינו בקשירה עשרת הדברות שאינז בשנון אינו דין שלא יהיו בקשירה. והרי קדש לי והיה כי יביאד יוכיח שאינן בשנון והרי הם בקשירה ב) (יכול) עשרת הדברות שאע״פ שאינז בשנוז יהו בקשירה ת״ל וקשרתם אלו

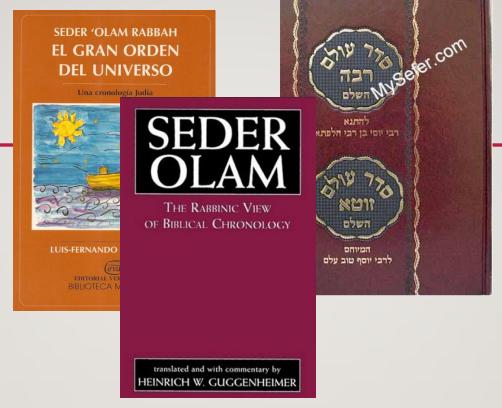
כדפרשית לפיל (פנ): דרד (פר) אחד של ד' טומפות. כיינו דכקי' (פה) ד' פנשיות

משמע הרים שמע לפי' שכב בחלי ביום יכה הורה יסרים שמע: ח"ד ובסומיר. דמקיש שכינה לקימה בשמה שבני אדם המים דביינו בנהר אף שכיבה בשמה שבני פדם שוכבים דכיינו

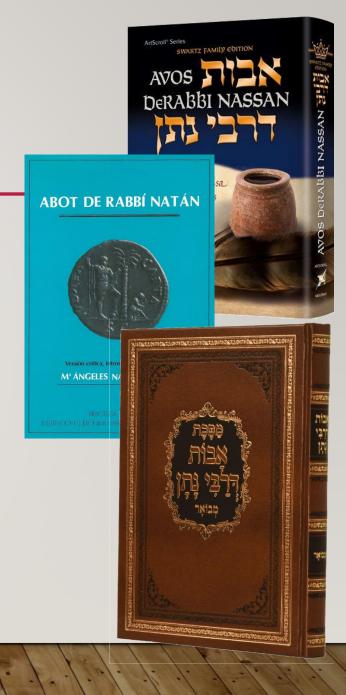
כו׳: יכול ואפי שכב כו׳. כלו׳ כיוו דכתי ובשכבר

בערב: נתו) וכול אפי ממד תיל וכשכתד כבתיד (פח) וכלכתד בדרך דרך ארץ דכרה תורה כלרי דרך (סמ) דברם מורב לסכות היש דלבכי סמיך לים בלכחך בדרך לובשכבד ובקומד לאשמפיי כאי דכתי ובשכבך ובקומך יכח בדרך חרן בשעם שבני אדם שוכבים ובשעה שבני אדם קמים עומדים ומן ולא בחלי כיום ולח בחלי כלילכ, ובברכות בפיק בהילכתי דב"ש חני לה חיפכח (פ") ובלכחך בדרך שמע מבשכבר ובסומד (דעג) דמש"ג דכתי' בשבחר בביחיר ובלכתר בדכר ולככי כתיי ובשכבד ובחומד לאשמער בשעם שבני אדם פומדין ולא כל זמן וזמן שומן (פא)שיושב בבית וכולך בדרך: וכבר היה רי שמטוו (טב) אום' מומה וכ'. וכתס (מג) כ"ג בכ"ל יושביו וקוריו עומדין וקורין ומטין וקורין מכלכין בדרך וסוכה (טר) ומעשה ברי חלעזר בן עזרים ור' שמעון מהן שביו מסוביו במהום אחד וכיכ ד׳ ישמעחל מוטב שכים אלפור בו פורים והוף כים בקשירה ואין עשרת הדברות בקשירה. וקשרתם משל לאחד אומי לו זקנך לאות על ידר ה. כרר אחד של ארבע ג) (טוטפות) מכשיו שניתי שכטיתי אתם זהפתכ. משחיתים, כיינו

שלא יהא כקורא עראי, א"כ אין מ. שם ומרמת ינ, כן:

אע"ג דאסור לקרוח כ' פעמים,

מז. ומשמע שאם נזכר לאחר שחיים.

לריך לחזור לרחש, ודוהוי כמי שלח

משמע סימו ס"ד וספים ב וס"ה חו

י. כו פירש הרח"ש (שם פ"ב פיתן גן ורבינו וורמבים עם חלמה ג מכו: וע"ל ובריים ומרליים שם

ומ"ם אבל ע"ם הנמרא

ם. ירושלמי כי מ"ם

מיים סימן ע: . תוקן ע"ס לטשי שרד: יאן תוכן כ"פ למסי

פ' דהיינו פסוק:

ופתג"א לקתן סימן סו כמג

מפרשה כי:

צליו עול [מלכות שמים]:

ועים שעיקר הכונה

ובפסוכ ראשוון מימ אי לא

בטיל מו ... ליה ... ורמיזה יסריוצהו ... מלאכה רמי

פניה ת ואינו צריכיו

לירד. ומים צריכים ליבטל

Tierra de Israel טצוות צריכות כוונה וכר. הרהר בדברים ... שיקבל

הַלָּכָה HALAJÁ

14 14 14 14

Shulján Aruj

s. XVI

אורח חיים סג קריאת שמע

צ שם וכר׳ מפיר ד בפסוק ראשון. ש פגל תכפן ופילך פסור לעמוד, דנרפה (ג) וחוזר וסורא, יייל הפ יהיה נרפה ככ׳ רטויות פייו, וצייל שעושה כבים שמאי. וכשיושב בענלה או רוכב, כיושב דמי לענין דיקרא בלחש כמו שכתבתי לעיל סימן ס"א סעיף (ח") [ע] ופ"ק זה שיוכל לכוון בפסום ראשון. ועיין סעיף ה', עכ"ל הב"ח וד"ה גן. ועוד י"ל דממתין איזה זמן ואח"כ חוזר וקורא, דלא משחקין ומישו מיהו, שומיהו יש פוסקים שלריך לעמוד כל פרשה ראשונה אומו אלא אם כו קורא בי פעמים רצופים. והא דפריד בנמרא

ושם לג, כן רב פפח לחביי למה משתחיו אותו דלמא לא איכווו. ולא יי עיין סימן נ"ס סעיף ג' (ס"ק ד יוח) עיכר הכוונה הוא ה פסוק ראשון הילכך אם מירן דסוס ליה להממין ולקרות כרא ולא כיון לבן בפסום ראשון לא יצא ידי חמ"ל פעם שנים, דכנר כתנתי לדונו לזכות, אע"פ שהיה יכול לעשות בענין דלה הוי חשד

אין מצערין אותו כדי שיקרא והוא ער ממש (י) שאף על פי שהוא הורא ה (") מתנמנם יצא: (ודין שתוי ושכור עיין להתן סיתן ל"ט סעיף ח"): באצבעותיו י בפרשה (ח) ראשונה (יא) שהיא עיקר קבלת עול מלכות שמים (ויב) מפני כ' פעמים, יים ועיין מה שכתנמי שנראה כקורא עראי וכתיב ודבים ו, זן ודברת בם ודרשינן ויומא יש, בן עשה אותם קבע: סימן ס"מ סעיף (י"ג) וין ייווסיק ז מונים ויוה עוסק במלאכה ורצה לקרא קריאת שמע יתבשל מסלאכתו עד שיקרא פרשת ראשונה כדי שלא יהא כקורא עראי:

שלח קרח פסוק רחשון נכוונה, ה י האופנין ניין יי וכן בעל הבית שהיו עושים מלאכה כראש האילן או בראש שורות הבנין קורין קריאת שמע כמקומם ואינן צריכים לירד:

קרא כלל בפעם ים רחשון. וכן מי מוטיו הכתה את על פי שמשאו על כתיפו קורא קריאת שמע אבל לא יתחיל בשעה שמוען ולא כשעה שפורק מפני שאין לכו מיושב:

יועיין מה שכתכתי פוף פימן ס׳: ז מודה הכא. דאע"פ שאין מתכוין לנאת, לריך כוונת הלב לקבל מלכות שמים, כענין הכוונה יי בתפילה (ב"י ד"ה כתו הרמב"ם. בשם לשנ"ל מנסת יו. כ ד"ה שתצ): ח מתנמנם יצא, והול הדין י" לוום לתר (כסף משנה הרילת שתצ ב ב בשם ה"ל מנות). לכל פשיטא שלריך לקרות כולה. ומלמידי רבינו יונה וברסם ז. ב דים אמר שמען סבירא להו דמדאורייםא לריך לחרום פרשה ראשונה. ע"ש. מו חוקו בים פמ"ג לכל בסימן ס"ו כתב הרב ב"י יו בשם הרשב"ל ושיים סים סימו שכן דפסוק ראשון בלבד היי דאורייםם, וכן כתב הפב הסינוך ומצוה מכן. ובספר מנחת כהן (מטא השמש מאחר שני פיינ-יידן הביא מחלוקת הפוסקים כזה, ע"ש: מ לא ירמוז, משמע קלת ביותא דף י"ע [ע"כן ס דאפילו לצורך מצוה אפור לרמוז, יים ועיין פימן פ"ו ופעיף כן: יי בפרשה ראשונה. והרמב"ם לא כמב בפרשה ראשונה. דגם בפרשה שניה מי איכא איסורא, אלא דלא הוה מגונה אלא בפרשה ראשונה וכסף משנה שם ג ם כשם הר' מנוס):

קריאת שמע צריך לעמוד ד בפסוק (ד) ראשון:

חובתו (ג) ו וחוור (ה) וכורא י [ט] ואפילו י" מאו דאמר

יאם היה ישן מצערין אותו ומעירין אותו עד

שיקרא פסוק ראשון והוא ' ער ממש מכאן ואילך

[ח] (פשף דן שקר כר. כרבא נשם יג, כן דבתראה הוא: [ט] ואפידו כר. ב) פיא פקידן אבל מכאן ואילך אפור לעבוד. לעניד כיון רחזיגן רמהלך ראיה, דהא רבא סבירא ליה דאין צריך כוונה בפרק ג' דראש השנה וכח. ב). אינו יכול לכוון, ממילא גם לבית הלל מוטב לעמוד ככל הקריאת שמע ולכוון, ועיין מ"א (סיק ז): [י] (סעק: הן שאף על פי כר, תלמידי רבינו יונה (ברכות אלא דלא הטריתוהו חזיל בכך, ואיכ רשאי להחמיר. אחיכ ראיתי שכן פסק הט"ו ז. בדיה אפרן ורא"ש נשם פיב סיפן גן דודאי צויך לקרות כולה כמו שכתוב שם [פריק: ג) (שם) ומידו יש פרסקים. הגהות מיימוניות פרק כי (ברטת יג. בן חוזר וגומרה. ואף למאז דאמר איז חוזר וגומרה. היינו משום מהלכות הכילת שמע לות ה' נשם שפספו: דו (שם 2000) דאפילו לצורד. שעבר זמן קריאת שמע, ומקודם סטור היה, כמו שכתוב לקמן סוף סימן קיד הייט, רמה וכתיין דמתוי מידים הפועל הוא לכאורה וכתיין ענין מנוס שיאמר בהג"ה: [יא] נסשיף ון שדיא עיקר כר. ביי וריה ומתב היד יונהן, וכמו שכחוב סהוגן. ונולם לענ"ד רליה לום לחקרי מלום, דהרי לפי מה לקפילת לים להסקף בירושלמי (נרטות פיב הלכה א) מה בין פרק ראשון לבין פרק שני אמר רי חנינא משנה בשיטת הרמב"ס (תריאת שמע כ. ת) דגם בקרשה שנייה לא ירמון אלא דלא כל מה שכתוב בזה כתוב בזה, מעתה לא יקרא אלא אחת אמר די אילא פיי מנונה, מ"כ (מיך) יקשה הפיך כמו לו קטעל, 160 על כרתך דהוי דכר מנוה, הראשון ליחיד השני לציבור, הראשון לתלמוד השני למעשה: [יב] משני ומכל ממום קשה לי וכת"ין דמום ליה להתג"ם לחלם כיו פרשה א' לב' לצניו כר, דאי אפשר לומר משום כוונה. דאים אמרי האמר ויימא ים בן ולא אותי מהום מצוה ומתיין דנסכשה לי גם למנוה לפור וכ' סרסיות יין מוחר. וליינו: קראת (ישניה מג, כב) כד', ולא הביא הפסוקים דריש פרק ב' דברכות (יג, ב). ה) משם סקיין איכא איכורא. נקפל מלומל מודלי ופ"ק ון כתכ (נכון דטשות וכן אמר שם וביומאן ודברת בם עשה כוי, וכמו שמתבאר והולך, ועוד, דרב - סופל הוא כספף משנה וציל חו לאיסולא ליכא אלה להיה מנונה בפרשה שניה

ר׳ אילא כר׳ ונאגס כרי, מלחמות שם ט, כן: [יג] ופעיה זן היה עופק כרי, אע"ג רבנמרא וברכות טו, אן אמרו משום כוונה, וא"כ כפסוק ראשון סגיא, וכן דעת התוספות שם וריה האן מכל מקום דעת הרייף ושמ מ. אן ושאר פוסקים בבולה פרשה. מדקבלה רבא לתשובתו של רב מרי. ראף שיש לדחות דרכא לא פרלה אלא לסברא של ד' יוחנו שאמר והוא כר, וד' יוחנו לשיטחו, ועוד האפשר גמרא קאמר אליבא דר' יוחנו שאמר והוא כר, וד' יוחנו לשיטחו, ועוד האפשר גמרא קאמר אליבא דר' יוחנו שאמר והוא כר, וד' יוחנו לשיטחו, ועוד האפשר גמרא קאמר אליבא דר' יוחנו שאמר והוא כר', וד' יוחנו לשיטחו, ועוד האפשר גמרא קאמר אליבא דר' יוחנו שאמר והוא כר', וד' יוחנו לשיטחו, ועוד האפשר גמרא קאמר אליבא דר' יוחנו שאמר והוא כר', וד' יוחנו לשיטחו, ועוד האפשר גמרא האמר אליבא דר' יוחנו שאמר והוא כר', וד' יוחנו לשיטחו, ועוד האפשר גמרא האמר אליבא דר' יוחנו שאמר והוא כר', וד' יוחנו לשיטחו, ועוד האפשר גמרא האמר אליבא דר' יוחנו בר' יוחנו לשיטחו, ועוד האפשר גמרא האמר אליבא דר' יוחנו בר', וו' יוחנו לשיטחו, ועוד האפשר גמרא האמר אליבא דר' יוחנו בר' יוחנו בר' יוחנו האמר היוחנו בר' יוחנו משמע להריא רטעם א' להן עם הנ"ל דסעיף ו', דאמרינו שם פרק ב' (הלכה הן חני לא יהא מרמו וקורא, חני הפועלים שהיו עושין מלאכה אצל בעל הבית כו׳, אמר ר׳ מנא ואת אומרת שאסור לעשות מלאכה בשעה שיברך כו׳: [יד] (פציף הן וכן בעל הבית כו׳, מורה מרחילק שם (ביכוח טו, אן בתפלה ולא בקריאת שמע: [טון ופשיף בן הכתף כוי. תוספתא וברכות פיכ הלכה זן וירושלמי פרק ב' נשפן ומסיים שם רשם בין כך ובין כך לא יתפלל עד שיפרק. וריל במשא של ברי קבין, כמו שכתוב בירושלמי שם ובבבא מציעא ובבבלין פרק ט' וקה, בן, ומכאן רבקריאת שמע אף בדי קבין מותר:

מימו כלל דעפד כדים שמאי, אלא משום כוונה עפד: (ד) פניא פקיד עיין (ו) שם ועיין מה שכתבתי פוף פיבון פ'. לנונו (נומר), שפפק כאן שמלרין סיסן ביח סעיף ג'. דמסימן כ"ח מוכם דאסיני לדידן דאיו לכיר לעמוד כה להזור ר"ל להור ולהרום פרשה ראשונה ולא פני בשמע לבי. דהר כמורא למסרע בססוק ראשון, אפיני הכי ראוי שיעמוד עכ"ם עד על לנכך, ושאם יוצא לדכך בריש פיתן ס"ד, ועל זה מכיא מסוף סיתן ס", דיש דיעות דאפיני כיוון בפסוק ולא יוכל לעמוד עד על לבטר מוטע לקרומה משעלה עמוד השתר בניתו כמו האשון ולא כשאר השרשה לריך לתאר ולקרומה, וע"ש במג"א פ"ק ד": (ו) שש שכתב בתב"ל (שם) פ"ק ד', וחזינן דלין ליפור כשעותד יותר מהחייב. ומה שהכיו בתפי"דה. כלומר, דקיימו לו דמפלה בעי כוונה, וליו ר"ל לצחת דהם מפלה מסימן ל"ד סעיף ד", זהו ראיה על מה שכתב הכ"ח דרוכב או יושכ בענלה יכול דרבען ואין לריך כוונה, כמו שכתב מג"א סימן ס" ס"ק ב", אלא דצריך כוונה לביין, שכן הוא שם בסימן ליד אפיני לפנין מפלה, ואף שיש מממירין שם באפום, להפין מה שאימר: (מ) שם פקיה אובם אחר. כ"ל, לאי דווהא אינם שינה. הוא הול מותרם מעלתה וטעתה התוקה מתפלה, ע"ש: (ד+) שם וסיפון התוקה בתפלה (מי) שם פקים ועיין סיפון סיו, דשם חומים התוקה מתפלה (מי) שם פקים ועיין סיפון סיו, דשם מתפלה צ"ד ס"ד. כל"ל: (ו"+) שם ספיו בשם ס"ח, כל"ל: (פ) שם ועיין מה לוכר מנוס כגון לפנית נינית מפסיק כין הפרקים, וח"כ הוא הדין דמוסר שם שבתבתי סיסו מיא סיי. ריל. מפעיף יו"ל שם, ועיש ממג"ח ס"ר ה': לרמח לדכר מנים. וקשם דח"כ ביומח שם דרימו (ריש) (רבן דו לדכר מנים.

FILOSOFÍA JUDÍA מַחֲשֶׁבֶת יִשְׂרָאֵל

MAIMÓNIDES MOISÉS ben MAIMÓN

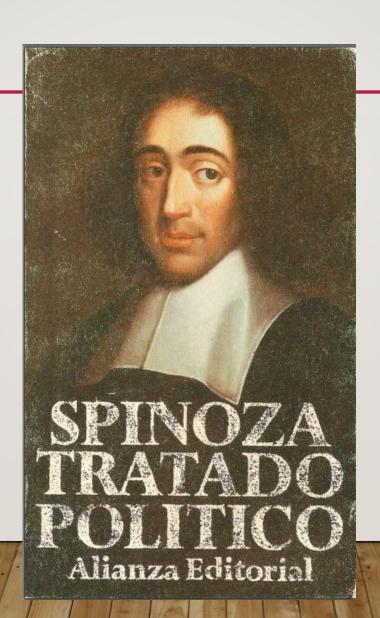
GUÍA DE LOS DESCARRIADOS

TRATADO
DE
TEOLOGÍA Y DE FILOSOFÍA

Versión castellana y prólogo de LEON DUJOVNE

VOLUMEN

EDITORIAL S. SIGAL CORRIENTES 2854 BUENOS AIRES

YEHUDÁ HALEVÍ

EL CUZARÍ

LIBRO DE DOCTRINA
Y
APOLOGÍA DEL JUDAÍSMO

Versión española modernizada, prólogo y notas de LÁZARO SCHALLMAN

EDITORIAL S. SIGAL CORRIENTES 2854 BUENOS AIRES

